

Arrest

nr. 292 595 van 7 augustus 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K.VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 januari 2023 tot weigering van afgifte van een visum lang verblijf (type D) op humanitaire gronden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren familieleden te zijn van de heer A.D.H., erkend vluchteling uit Afghanistan die sinds 10 oktober 2019 de Belgische nationaliteit bezit.

De verzoekende partijen dienen elk op 5 augustus 2022 bij de Belgische ambassade in Islamabad, Pakistan, een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf (type D) op humanitaire gronden.

Op 4 januari 2023 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de afgifte van de gevraagde visa. Dit zijn de bestreden beslissingen.

- De in hoofde van de eerste verzoekende partij – de moeder van de referentiepersoon in België – genomen beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Aangezien betrokkene zich (samen met haar man, [M.R.A.], haar meerderjarige dochter, [H.S.] en haar twee minderjarige zonen, [M.F.] en [F.]) bij haar meerderjarige zoon [H.A.D.], [...], in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU moeder ifv Belgische meerderjarige zoon) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van haar man, haar meerderjarige dochter en haar twee minderjarige zonen van wie de humanitaire visa op 04.01.2023 eveneens geweigerd werden. Betrokkene heeft één meerderjarige zoon die reeds sinds 01.07.2014 legaal in België verblijft. Betrokkene vroeg pas een humanitair visum aan op 05.08.2022. Betrokkene vormt dus al geruime tijd geen gezin meer met deze zoon, in Afghanistan vormde zij evenwel steeds een gezin met haar man en kinderen. De samenstelling van het oorspronkelijke kerngezin dat betrokkene vormde met haar man is zeer onduidelijk. Uit de voorgelegde huwelijksakte blijkt dat uit het huwelijk 5 zonen en 1 dochter zijn voortgekomen: [A.D.], [A.], [F.], [I.A.], [F.] en [S.]. Uit het administratief dossier van de te vervoegen persoon blijkt dat deze tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij 2 broers heeft: [I.A.] en [O.A.] en 1 zus, [Q.], die gehuwd is. Hoe dan ook blijkt uit bovenstaande dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België.

Betrokkene verwijst naar de precaire situatie in haar land van herkomst door enerzijds de steeds ernstiger wordende humanitaire en mensenrechtencrisis na de overname door de taliban en het daarmee gepaard gaande geweld, de onderdrukking van de Afghaanse vrouwen en het ontbreken van degelijk onderwijs en anderzijds de enorme voedselschaarste. Betrokkene geeft aan dat zij bijzonder kwetsbaar is aangezien zij Hazari is, vrouw is en zij haar kinderen aanspoorde om naar school te gaan in plaats van naar de madrassa. Ten bewijze hiervan legt zij het gehoorverslag van de te vervoegen persoon bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen'en Staatlozen (CGVS) voor, diverse nieuwsartikelen en nota's en publicaties van de UNHCR, EASO, UNAMA en Human Rights Watch. Wat betreft het voorgelegde gehoorverslag kan opgemerkt worden dat dit een onderdeel vormt van het onderzoek dat het CGVS voert in verband met de vraag om internationale bescherming van de te vervoegen persoon. Hierbij wordt de persoonlijke situatie van de aanvrager bekeken, niet die van diens gezinsleden. Bovendien is dit een loutere weergave van gegeven verklaringen. Betrokkene legt dus geen enkel bewijs voor met betrekking tot haar eigen specifieke situatie. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel blijft bij een verklaring die niet ondersteund wordt door bewijs en een verwijzing naar diverse nieuwsartikelen, nota's en publicaties die de algemene toestand in haar land van herkomst beschrijven. Dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

Betrokkene verwijst nog naar artikel 8 EVRM en verklaart dat zij tot voor zijn vertrek een gezin vormde met de te vervoegen persoon en dat er een affectieve en financiële afhankelijkheid bestaat tussen hen beiden. Ten bewijze hiervan legt zij het bewijs voor dat de te vervoegen persoon dd 11.07.2022 1000 euro overmaakte aan haar man en dd 24.07.2022 678 euro en screenshots waarop te zien is dat er voor 24.10 1 bericht werd verstuurd, op 24.10 en op 04.11 nog telkens 1 en dat er op 04.11 2 gesprekken werden gevoerd, 1 van 1 minuut en 1 van 9 minuten. In eerste instantie kan worden opgemerkt dat het lang geduurd heeft vooraleer betrokkene een humanitair visum heeft aangevraagd om haar zoon te vervoegen. De te vervoegen persoon verblijft immers al sinds 01.07.2014 legaal in België, dat is meer dan 8 jaar geleden voor betrokkene haar aanvraag deed. De te vervoegen persoon verklaart dat hij toen dacht dat betrokkene verongelukt was en dat er pas 5 jaar later opnieuw contact was tussen beide betrokkenen. Rekening houdend met deze verklaring kan de vaststelling dat er lang gewacht is om een humanitair visum aan te vragen behouden blijven, het blijft immers gaan over een periode van 3 jaar. Betrokkenen verklaren eveneens dat ze niet eerder gezinshereniging hebben aangevraagd, maar ermee hebben gewacht tot 'de situatie zo gevaarlijk, schrijnend en ronduit onhoudbaar is geworden'. Het doel van de aanvraag om een humanitair visum is dus niet om haar zoon te vervoegen maar om haar land van herkomst te verlaten. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). De voorgelegde stukken tonen echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Betrokkene legt het bewijs voor dat de te vervoegen persoon in juli 2022 2 maal geld overmaakte aan haar man. Er is geen bewijs van financiële ondersteuning gedurende de vele maanden en jaren voor juli 2022 dat betrokkenen niet samenleefden. Bovendien belet onderhavige beslissing niet dat betrokkene verder financieel gesteund wordt vanuit België. Ook de voorgelegde screenshots vormen geen bewijs van affectieve afhankelijkheid. Op de screenshots worden enkel de dagen van de maand aangeduid, zonder vermelding van jaartal, bovendien gaat het om een zeer beperkt aantal berichten gedurende een zeer beperkte periode (24.10 tot 04.11) en slechts 2 gesprekken, beiden gevoerd op 04.11. Dit kan bezwaarlijk genoemd worden als bewijs van een spéciale affectieve afhankelijkheid. Er wordt dus geenszins aangetoond dat een weigering van onderhavige visumaanvraag een inbreuk zou betekenen op artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart nog dat zij met haar gezin in preciaire omstandigheden leeft in Pakistan. Zij verklaart dat zij naar Pakistan gevlucht is, dat haar visum verlopen is en er nu ondergedoken leeft uit vrees voor politiegeweld en terugwijzing naar Afghanistan, dat het uiterst moeilijk is om hun status te regulariseren in Pakistan en dat het daardoor niet mogelijk is om toegang te hebben tot de arbeidsmarkt of om informatie in te winnen bij hulporganisaties, dat zij er leeft in een klein appartement en dat haar kinderen niet naar school kunnen gaan. Betrokkene verwijst hierbij naar een rapport van de EASO en een artikel van The New Humanitarian. Naast haar paspoort met inreisstempel van Pakistan legt betrokkene geen enkel persoonlijk bewijs voor dat haar verklaring kan ondersteunen. Er wordt geen bewijs voorgelegd dat haar visum verlopen is noch dat zij pogingen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren. Loutere verklaringen of verwijzingen naar een algemene situatie in een land zijn niet voldoende om over te gaan tot het afleveren van een humanitair visum. Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat Pakistan een relatief veilig land is. Betrokkene kan ervoor kiezen om zich met haar gezin te vestigen in Pakistan en de hiertoe noodzakelijke stappen te zetten.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

- De in hoofde van de tweede verzoekende partij – de vader van de referentiepersoon in België – genomen beslissing is gemotiveerd als volgt:

"Aangezien betrokkene zich (samen met zijn vrouw, [H.G.B.], zijn meerderjarige dochter, [H.S.] en zijn twee minderjarige zonen, [M.F.] en [F.]) bij zijn meerderjarige zoon [H.A.D.], [...], in België wenst te vestigen kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU vader ifv Belgische meerderjarige zoon) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van zijn vrouw, zijn meerderjarige dochter en zijn twee minderjarige zonen van wie de humanitaire visa op 04.01.2023 eveneens geweigerd werden. Betrokkene heeft één meerderjarige zoon die reeds sinds 01.07.2014 legaal in België verblijft. Betrokkene vroeg pas een humanitair visum aan op 05.08.2022. Betrokkene vormt dus al geruime tijd geen gezin meer met deze zoon, in Afghanistan vormde hij evenwel steeds een gezin met zijn vrouw en kinderen. De samenstelling van het oorspronkelijke kerngezin dat betrokkene vormde met zijn vrouw is zeer onduidelijk. Uit de voorgelegde huwelijksakte blijkt dat uit het huwelijk 5 zonen en 1 dochter zijn voortgekomen: [A.D.], [A.], [F.], [I.A.], [F.] en [S.]. Uit het administratief dossier van de te vervoegen persoon blijkt dat deze tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij 2 broers heeft: [I.A.] en [O.A.] en 1 zus, [Q.], die gehuwd is. Hoe dan ook blijkt uit bovenstaande dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België.

Betrokkene verwijst naar de precaire situatie in zijn land van herkomst door enerzijds de steeds ernstiger wordende humanitaire en mensenrechtencrisis na de overname door de taliban en het daarmee gepaard gaande geweld, de onderdrukking van de Afghaanse vrouwen en het ontbreken van degelijk onderwijs en anderzijds de enorme voedselschaarste. Betrokkene geeft aan dat hij bijzonder kwetsbaar is aangezien hij Hazari is, een bekend leidersfiguur was die zich verzette tegen de taliban en hij zijn kinderen aanspoorde om naar school te gaan in plaats van naar de madrassa. Ten bewijze hiervan legt hij het gehoorverslag van de te vervoegen persoon bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) voor, diverse nieuwsartikelen en nota's en publicaties van de UNHCR, EASO, UNAMA en Human Rights Watch. Wat betreft het voorgelegde gehoorverslag kan opgemerkt worden dat dit een onderdeel vormt van het onderzoek dat het CGVS voert in verband met de vraag om internationale bescherming van de te vervoegen persoon. Hierbij wordt de persoonlijke situatie van de aanvrager bekeken, niet die van diens gezinsleden. Bovendien is dit een loutere weergave van gegeven verklaringen. Betrokkene legt dus geen enkel bewijs voor met betrekking tot zijn eigen specifieke situatie. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel blijft bij een verklaring die niet ondersteund wordt door bewijs en een verwijzing naar

diverse nieuwsartikelen, nota's en publicaties die de algemene toestand in zijn land van herkomst beschrijven. Dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

Betrokkene verwijst nog naar artikel 8 EVRM en verklaart dat hij tot voor zijn vertrek een gezin vormde met de te vervoegen persoon en dat er een affectieve en financiële afhankelijkheid bestaat tussen hen beiden. Ten bewijze hiervan legt hij het bewijs voor dat de te vervoegen persoon dd 11.07.2022 1000 euro overmaakte aan betrokkene en dd 24.07.2022 678 euro en screenshots waarop te zien is dat er voor 24.10 1 bericht werd verstuurd, op 24.10 en op 04.11 nog telkens 1 en dat er op 04.11 2 gesprekken werden gevoerd, 1 van 1 minuut en 1 van 9 minuten. In eerste instantie kan worden opgemerkt dat het lang geduurd heeft vooraleer betrokkene een humanitair visum heeft aangevraagd om zijn zoon te vervoegen. De te vervoegen persoon verblijft immers al sinds 01.07.2014 legaal in België, dat is meer dan 8 jaar geleden voor betrokkene zijn aanvraag deed. De te vervoegen persoon verklaart dat hij toen dacht dat betrokkene verongelukt was en dat er pas 5 jaar later opnieuw contact was tussen beide betrokkenen. Rekening houdend met deze verklaring kan de vaststelling dat er lang gewacht is om een humanitair visum aan te vragen behouden blijven, het blijft immers gaan over een periode van 3 jaar. Betrokkenen verklaren eveneens dat ze niet eerder gezinshereniging hebben aangevraagd, maar ermee hebben gewacht tot 'de situatie zo gevaarlijk, schrijnend en ronduit onhoudbaar is geworden'. Het doel van de aanvraag om een humanitair visum is dus niet om zijn zoon te vervoegen maar om zijn land van herkomst te verlaten. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). De voorgelegde stukken tonen echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Betrokkene legt het bewijs voor dat de te vervoegen persoon in juli 2022 2 maal geld overmaakte aan hem. Er is geen bewijs van financiële ondersteuning gedurende de vele maanden en jaren voor juli 2022 dat betrokkenen niet samenleefden. Bovendien belet onderhavige beslissing niet dat betrokkene verder financieel gesteund wordt vanuit België. Ook de voorgelegde screenshots vormen geen bewijs van affectieve afhankelijkheid. Op de screenshots worden enkel de dagen van de maand aangeduid, zonder vermelding van jaartal, bovendien gaat het om een zeer beperkt aantal berichten gedurende een zeer beperkte periode (24.10 tot 04.11) en slechts 2 gesprekken, beiden gevoerd op 04.11. Dit kan bezwaarlijk genoemd worden als bewijs van een spéciale affectieve afhankelijkheid. Er wordt dus geenszins aangetoond dat een weigering van onderhavige visumaanvraag een inbreuk zou betekenen op artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart nog dat hij met zijn gezin in preciaire omstandigheden leeft in Pakistan. Hij verklaart dat hij naar Pakistan gevlucht is, dat zijn visum verlopen is en er nu ondergedoken leeft uit vrees voor politiegeweld en terugwijzing naar Afghanistan, dat het uiterst moeilijk is om hun status te regulariseren in Pakistan en dat het daardoor niet mogelijk is om toegang te hebben tot de arbeidsmarkt of om informatie in te winnen bij hulporganisaties, dat hij er leeft in een klein appartement en dat zijn kinderen niet naar school kunnen gaan. Betrokkene verwijst hierbij naar een rapport van de EASO en een artikel van The New Humanitarian. Naast zijn paspoort met inreisstempel van Pakistan legt betrokkene geen enkel persoonlijk bewijs voor dat zijn verklaring kan ondersteunen. Er wordt geen bewijs voorgelegd dat zijn visum verlopen is noch dat hij pogingen heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Loutere verklaringen of verwijzingen naar een algemene situatie in een land zijn niet voldoende om over te gaan tot het afleveren van een humanitair visum. Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat Pakistan een relatief veilig land is. Betrokkene kan ervoor kiezen om zich met zijn gezin te vestigen in Pakistan en de hiertoe noodzakelijke stappen te zetten.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

- De in hoofde van de derde verzoekende partij – de voorgehouden zus van de referentiepersoon – genomen beslissing luidt verder als volgt:

Aangezien betrokkene zich (samen met haar ouders, [M.R.A.] en [H.G.B.] en haar twee minderjarige broers, [M.F.] en [F.]) bij haar meerderjarige broer [H.A.D.], [...], in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU meerderjarige zus ifv Belgische meerderjarige broer) is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Betrokkene bewijst niet familiaal geïsoleerd te zijn in het land van herkomst. Betrokkene is in het gezelschap van haar ouders en haar twee minderjarige broers van wie de humanitaire visa op 04.01.2023 eveneens geweigerd werden. Betrokkene heeft één meerderjarige broer die reeds sinds 01.07.2014 legaal in België verblijft. Betrokkene vroeg pas een humanitair visum aan op 05.08.2022. Betrokkene vormt dus al geruime tijd geen gezin met deze broer. De samenstelling van het oorspronkelijke kerngezin van betrokkene is zeer onduidelijk. Uit de voorgelegde huwelijksakte van haar ouders blijkt dat uit hun huwelijk 5 zonen en 1 dochter zijn voortgekomen: [A.D.], [A.], [F.], [I.A.], [F.] en [S.]. Uit het administratief dossier van de te vervoegen persoon blijkt dat deze tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij 2 broers heeft: [I.A.] en [O.A.] en 1 zus, [Q.], die gehuwd is. Het is niet duidelijk of de genoemde [Q.] dezelfde persoon is als betrokkene of waarom de te vervoegen persoon betrokkene niet vermeldde. Hoe dan ook blijkt uit bovenstaande dat de familiale banden in Afghanistan sterker zijn dan de familiale banden in België.

Betrokkene verwijst naar de precare situatie in haar land van herkomst door enerzijds de steeds ernstiger wordende humanitaire en mensenrechtencrisis na de overname door de taliban en het daarmee gepaard gaande geweld, de onderdrukking van de Afghaanse vrouwen en het ontbreken van degelijk onderwijs en anderzijds de enorme voedselschaarste. Betrokkene geeft aan dat zij bijzonder kwetsbaar is aangezien zij Hazari is en een vrouw. Ten bewijze hiervan legt zij het gehoorverslag van de te vervoegen persoon bij het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) voor, diverse nieuwsartikelen en nota's en publicaties van de UNHCR, EASO, UNAMA en Human Rights Watch. Wat betreft het voorgelegde gehoorverslag kan opgemerkt worden dat dit een onderdeel vormt van het onderzoek dat het CGVS voert in verband met de vraag om internationale bescherming van de te vervoegen persoon. Hierbij wordt de persoonlijke situatie van de aanvrager bekeken, niet die van diens gezinsleden. Bovendien is dit een loutere weergave van gegeven verklaringen. Betrokkene legt dus geen enkel bewijs voor met betrekking tot haar eigen specifieke situatie. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel blijft bij een

verklaring die niet ondersteund wordt door bewijs en een verwijzing naar diverse nieuwsartikelen, nota's en publicaties die de algemene toestand in haar land van herkomst beschrijven. Dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

Betrokkene verwijst nog naar artikel 8 EVRM en verklaart dat zij tot voor zijn vertrek een gezin vormde met de te vervoegen persoon en dat er een affectieve en financiële afhankelijkheid bestaat tussen hen beiden. Ten bewijze hiervan legt zij het bewijs voor dat de te vervoegen persoon dd 11.07.2022 1000 euro overmaakte aan betrokkene vader en dd 24.07.2022 678 euro en screenshots waarop te zien is dat er voor 24.10 1 bericht werd verstuurd, op 24.10 en op 04.11 nog telkens 1 en dat er op 04.11 2 gesprekken werden gevoerd, 1 van 1 minuut en 1 van 9 minuten. In eerste instantie kan worden opgemerkt dat de te vervoegen persoon betrokkene niet eens vermeldde tijdens zijn interview tenzij hij betrokkene bedoelde met de gehuwde [Q.] en dat het lang geduurd heeft vooraleer betrokkene een humanitair visum heeft aangevraagd om haar broer te vervoegen. De te vervoegen persoon verblijft immers al sinds 01.07.2014 legaal in België, dat is meer dan 8 jaar geleden voor betrokkene haar aanvraag deed. De te vervoegen persoon verklaart dat hij toen dacht dat betrokkene ouders verongelukt waren en dat er pas 5 jaar later opnieuw contact was tussen beide betrokkenen. Rekening houdend met deze verklaring kan de vaststelling dat er lang gewacht is om een humanitair visum aan te vragen behouden blijven, het blijft immers gaan over een periode van 3 jaar. Betrokkenen verklaren eveneens dat ze niet eerder gezinshereniging hebben aangevraagd, maar ermee hebben gewacht tot 'de situatie zo gevaarlijk, schrijnend en ronduit onhoudbaar is geworden'. Het doel van de aanvraag om een humanitair visum is dus niet om haar broer te vervoegen maar om haar land van herkomst te verlaten. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). De voorgelegde stukken tonen echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Betrokkene legt het bewijs voor dat de te vervoegen persoon in juli 2022 2 maal geld overmaakte aan haar vader. Er is geen bewijs van financiële ondersteuning gedurende de vele maanden en jaren voor juli 2022 dat betrokkenen niet samenleefden. Bovendien belet onderhavige beslissing niet dat betrokkene verder financieel gesteund wordt vanuit België. Ook de voorgelegde screenshots vormen geen bewijs van affectieve afhankelijkheid. Op de screenshots worden enkel de dagen van de maand aangeduid, zonder vermelding van jaartal, bovendien gaat het om een zeer beperkt aantal berichten gedurende een zeer beperkte periode (24.10 tot 04.11) en slechts 2 gesprekken, beiden gevoerd op 04.11. Dit kan bezwaarlijk genoemd worden als bewijs van een spéciale affectieve afhankelijkheid. Er wordt dus geenszins aangetoond dat een weigering van onderhavige visumaanvraag een inbreuk zou betekenen op artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart nog dat zij met haar ouders en broers in preciaire omstandigheden leeft in Pakistan. Zij verklaart dat zij naar Pakistan gevlucht is, dat haar visum verlopen is en er nu ondergedoken leeft uit vrees voor politiegeweld en terugwijzing naar Afghanistan, dat het uiterst moeilijk is om hun status te regulariseren in Pakistan en dat het daardoor niet mogelijk is om toegang te hebben tot de arbeidsmarkt of om informatie in te winnen bij hulporganisaties, dat zij er leeft in een klein appartement en dat haar broers niet naar school kunnen gaan. Betrokkene verwijst hierbij naar een rapport van de EASO en een artikel van The New Humanitarian. Naast haar paspoort met inreisstempel van Pakistan legt betrokkene geen enkel persoonlijk bewijs voor dat haar verklaring kan ondersteunen. Er wordt geen bewijs voorgelegd dat haar visum verlopen is noch dat zij pogingen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren. Loutere verklaringen of verwijzingen naar een algemene situatie in een land zijn niet voldoende om over te gaan tot het afleveren van een humanitair visum. Volledigheidshalve

kan opgemerkt worden dat Pakistan een relatief veilig land is. Betrokkene kan ervoor kiezen om zich met haar ouders en broers te vestigen in Pakistan en de hiertoe noodzakelijke stappen te zetten.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd.

Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

- De in hoofde van de minderjarige verzoekende partijen genomen beslissingen luiden ten slotte als volgt:

"Gelet op de visumaanvragen van de ouders (visumaanvragen nr's [...] dd 04.01.2023 geweigerd werden, wordt uiteraard ook de visumaanvraag van het minderjarig meereizend kind geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen voeren in enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 4 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen in New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het VN-Kinderrechtenverdrag), van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen verstrekken de volgende toelichting bij hun middel:

"Verzoekers verzochten verwerende partij om de toekenning van een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 Vw. voorziet:

[...]

Artikel 9 Vw. voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Artikel 9 Vw. geeft zelf niet de minste aanwijzing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen.

In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aangevraagd om 'humanitaire redenen' en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot 'humanitair visum' genoemd.

Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 Vw. en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een 'humanitair visum', heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van artikel 9 Vw..

Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.)

In casu is de bestreden beslissing om verschillende redenen kennelijk onredelijk.

1. Vooreerst stelt de bestreden beslissing dat verzoekers geen recht hebben op een visum gezinshereniging met hun zoon respectievelijk broer op basis van artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Hierover dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen visum gezinshereniging vroeg, maar wel een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Het opnemen van dergelijke volstrekt overbodige (standaard-)motivering (zie RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.) getuigt dan ook van weinig zorgvuldigheid van verwerende partij bij het beoordelen van verzoekers aanvraag.

2. Ten tweede geeft verwerende partij een verkeerde voorstelling van de feitelijke situatie van verzoekers als Afghaanse vluchtelingen zonder verblijfsvergunning in Pakistan. Verwerende partij heeft de argumenten van verzoekers kennelijk onzorgvuldig onderzocht.

De hoeveelheid én recente data van nieuwsberichten en rapporten duiden echter op zeer ernstige gevaren voor Afghaanse vluchtelingen zonder verblijfsvergunning. Daarenboven leveren verzoekers ook persoonlijk bewijs van hun kwetsbaarheden in Pakistan, met name foto's van verwondingen na politiegeweld en medische documenten (zie stukken 4 en 5).

Eerst en vooral is het risico van een gedwongen terugkeer naar Afghanistan reëel. In januari 2023 publiceerde The Guardian nog het volgende artikel:

"More than 600 Afghans have been deported from Pakistan in the past three days, and hundreds more face expulsion in a renewed crackdown on migrants. On Saturday, 302 people were sent back to Afghanistan from Sindh province and 303 on Monday, including 63 women and 71 children. A further 800 people are expected to be deported in the coming days. About 250,000 Afghans have arrived in Pakistan since the Taliban seized power in August 2021. Last summer, authorities began deporting Afghans for illegally entering the country, but arrests and detentions have increased since October. Nearly 1,400 Afghans, including 129 women and 178 children, have been detained in Karachi and Hyderabad alone, the largest number of arrests made to date in Pakistan, say lawyers. Pakistan has not adopted the UN Refugee Convention 1951, which confers a legal duty on countries to protect people fleeing serious harm.[...]"

Umer Ijaz Gilani, an Islamabad-based lawyer, said deporting Afghan asylum seekers was a "clear violation of the non-refoulement principle" (forcibly returning refugees or asylum seekers where they may be persecuted). He urged the Pakistan government's National Commission for Human Rights (NCHR) to direct state authorities to stop the deportations. [...] Farah Zia, the director of the independent Human Rights Commission of Pakistan, condemned the treatment of Afghans, particularly the arrests of women and children "because their vulnerability is compounded by their gender and age and lack of connections with local networks".

The Sindh authorities have defended their actions. "The government is only taking action against illegal immigrants; those living without a valid travel document," said their spokesperson Murtaza Wahab."

De harde aanpak van Afghaanse vluchtelingen zonder verblijfsvergunningen is echter al langer aan de gang.

"Although Pakistan routinely makes such arrests, multiple and apparently coordinated raids were launched beginning in October to detain Afghans staying in Karachi and elsewhere without valid documents."

Verder verwijt verweerder verzoekers geen stappen te hebben ondernomen om hun verblijfsvergunning in orde te maken. Mocht verweerder de huidige situatie in Pakistan voor Afghaanse vluchtelingen hebben onderzocht, zou verweerder op de hoogte zijn van de vele moeilijkheden die zij daarin ondervinden.

"Meanwhile, extending a stay visa has become extremely difficult for Afghan nationals within Pakistan. The online processing time is overwhelmingly time-consuming with no transparency in the process. "It takes months to get a visa extended, and without paying commission, we never get our visa issued," an Afghan migrant in Islamabad said.

Furthermore, UNHCR Pakistan has stopped issuing 'Asylum Seeker Certificates' and 'Refugee Cards' to those Afghan refugees already registered with this organization since the Taliban's return to power, and the refugee influx to Pakistan, due to some unknown reasons. This puts massive pressure on Afghan migrants living in the country with no legal status.

Those Afghans with SIV, P1, P2, or other personal sponsorship cases, currently rising in Pakistan, are also faced with the same perplexity, not knowing how much longer the processing time of their cases would be, and what penalties they will have to pay to the government of Pakistan by the beginning of 2023."

"Simultaneously, some Afghan citizens living in Pakistan say that they have applied for visa extension for more than a year, but they have not been able to have their visa extended. They complain about corruption in the process of obtaining stay visa extension, saying that they cannot afford to pay commissions for visa extension and adding that their residence permits will not be extended through legal channels without paying commissions. Samira (pseudonym) is an Afghan citizen residing in Pakistan who applied for the extension of her stay visa in this country about 12 months ago. "After a

year, I am still waiting for a visa extension, but since it is not possible without paying bribes and commissions, they do not grant us stay visas and we are not able to pay the commission," she said. According to her, it is difficult for large families to pay for visa extension. Shukria Siddiqi, another Afghan citizen living in Pakistan, says: "I have been in Pakistan for 15 months. Extending a six-month visa is more than 20,000 Pakistani rupees, which is not affordable for a refugee inside Pakistan. We have a short stay in Pakistan. When our case is processed, we will leave this country."

Eind december 2022 klaagde Amnesty International nog de moeilijkheden aan om een (verlenging) van een verblijfsvergunning te bekomen in Pakistan.

"In a new letter, Amnesty International has expressed concern regarding the safety of Afghan refugees in Pakistan.

Amnesty stated that due to lack of processes to regularise the stay of Afghan refugees in Pakistan the refugees are facing discrimination and are at risk of arrest.

Amnesty listed administrative hurdles to obtain identification documents and problems in visa renewal as some of the issues faced by Afghan refugees.

While thanking Pakistan for hosting most Afghan refugees, the organisation however, stated that it is alarmed by the prolonged legal uncertainty experienced by the refugees as the country lacks national legislation for protection of refugees and asylum seekers.

"Afghan refugees are in limbo in Pakistan as the country has no established procedure to determine refugee status. They cannot rent houses, open bank accounts, activate SIM card or even receive medical treatment," said Agnes Callamard, Secretary General, Amnesty International."

Verzoekers verblijven momenteel Quetta, Pakistan. Elke poging om zich in het openbaar te begeven brengt een risico met zich mee. Ook de aanvraag voor het humanitaire visum te Islamabad was een zware, moeilijke en risicovolle reis. Afgaans vluchtelingen in Pakistan zijn heel kwetsbaar voor onder andere politiegeweld, discriminatie, uitsluiting, ...zoals de raadsman van verzoekers reeds aanhaalde in de begeleidende brief van 6 december 2022:

"Xenophobia, exclusion, harassment, and being scapegoated for myriad national problems have long been a hallmark of the existence for Afghan refugees in Pakistan, which has hosted large numbers of Afghans over four decades of war and crisis in Afghanistan.

Many are left with inadequate housing, and have limited opportunities to participate in the formal labour market. Health and education opportunities—even for those who have been in Pakistan for generations – are poorly managed via scarcely funded ad hoc policies.

As Western forces drew down their presence in Afghanistan last year, Pakistan's government made it clear that it had no intention of hosting additional refugees. Those it did let in would not be allowed into urban areas—an approach that garnered strong public support."4 [...]

"Undocumented Afghans have limited access to housing. When trying to get access to housing and property, they are vulnerable to exploitation. As Mielke and her co-authors noted, a regulation of the Punjab provincial government 'punishes landlords who rent out to undocumented Afghans unless the Afghans provide an affidavit to the police, which can only be approved with proof of registration as PoR card-or ACC-holder.' Large numbers of Afghans have little access to formal housing and live in katchi abadis (informal settlements) where they lack housing security, a study of Refugees in Towns found in September 2019.⁶⁶⁶ According to information provided by Liaqat Banori in February 2020 (and confirmed to be valid as of early March 2022), when Afghan refugees live in urban settlements, they are mostly living in katchi abadis. For example, in Islamabad, they are living in those side areas of the city where most of the settlements are broken down. It is not possible to have a good quality of life there, according to the source."

Afgaans vluchtelingen worden bovendien geconfronteerd met zwaar politiegeweld. Een feit dat de raadsman van verzoekers reeds aanhaalde in de begeleidende brief en dat ondertussen helaas ook de gruwelijke werkelijkheid is geworden. Verzoekers voegen foto's toe van de vader van het gezin die zwaar toegetakeld werd door Pakistaanse politie. Dat verweerder dit zelf nalaat verder te onderzoeken stuit op veel onbegrip bij verzoekers. Zij wensen dan ook opnieuw te wijzen naar de begeleidende brief van hun raadsman en het EUAA rapport van 2022 over de situatie van Afgaans vluchtelingen in Pakistan.

"Following the government change in Kabul in August 2021, many Afghans have entered Pakistan, leading to a renewed escalation of the refugee issue. Although police harassment has decreased slightly in recent years, authorities are now more vigilant again due to the influx of new arrivals. [...] According to an open letter by the Human Rights Commission of Pakistan (HRCP) dated November 2021, the lack of clarity on how to respond to the influx is causing concerns, particularly among border guards and police. Reports indicate that refugees are being extorted, denied entry, and even subjected to violence by the Pakistani authorities."

"All other Afghans residing in Pakistan can travel to other areas but those without legal documents or travel documents are at risk of apprehension when they travel outside of their place of residence. In its

2018 report, the DRC noted the following concerning the freedom of movement of Afghans on Pakistan: 'However, the gradual tightening up of registration processes, accelerated repatriation, and increasing harassment, imprisonment, and threats of deportation have undermined their freedom of movement, in practice creating, as in Iran, an informal coercive environment especially for the undocumented: Afghans have restricted movements outside the refugee villages or their homes, thereby also limiting access to better-paying economic opportunities.' Similarly, a February 2022 practice note based on the aforementioned study co-authored by Mielke indicated that 'the fear of abuse and detention keeps Afghans immobilised in their place of residence in Pakistan'."

De vraag naar enig bewijs van de te ondernomen stappen om hun verblijf te legaliseren en zich te vestigen in Pakistan is dan ook buiten proportie en onredelijk, rekening houdend met het gebrek aan procedures voor verlenging of regularisatie en bijhorende moeilijkheden en corruptie, het risico op politiegeweld, discriminatie, detentie en gedwongen terugkeer wanneer men amper de deur uit gaat.

3. Ten derde geeft verwerende partij een verkeerde voorstelling van de feitelijke situatie van verzoekers in hun land van herkomst.

Terugkeer naar hun land van herkomst is voor verzoekers als Ismaeli Hazara minderheid afkomstig uit de provincie Baghlan onmogelijk.

Het zeer recente 2023 EUAA rapport (Guidance Note) bevestigt de gevaarlijke situatie voor verzoekers in hun land van herkomst als Ismaeli Hazara minderheidsgroep.

"There are various estimates of the relative sizes of the ethnic groups. Estimates of the share of Pashtuns ranged from 40 to 50 % of the population, Tajiks 25–27 %, Hazaras 9–18 %, Uzbeks 6–15 %, and Turkmen 1.5–3 %."

"The predominant religion in Afghanistan is Islam. More than 99 % of the population are estimated to be Muslims. The majority are Sunni of the Hanafi School of jurisprudence. 10–15 % of the population are Shia, most of whom are Hazara. Most Shia Muslims in the country adhere to the Jafari School of jurisprudence, but there is also a small community of Ismaili Shias".

"Mostly, persons of Hazara ethnicity are of Shia religion [Targeting 2022, 6.1, p. 126]. There are two main Shia communities in Afghanistan: the main Shia branch Ithna Ashariya ('the Twelvers') and the smaller Ismaili branch ('the Seveners')."

Het 2023 EUAA rapport gaat uitgebreid in op de precare situatie van de Hazara gemeenschap.

"In 2021, it was reported that Hazaras continued to face violations in the form of extortion of money through illegal taxation, forced recruitment and forced labour, physical abuse, and detention [Targeting 2022, 6.4.2, p. 133]. Forced evictions of Hazaras also reportedly took place. In some cases, these evictions have been ordered by Taliban local leaders while in other cases Hazara residents were reportedly evicted by Kuchi nomads or by 'the Taliban and associated militias'. In some instances, the Taliban at local level vowed to investigate and/or address the issue. On other occasions local Taliban leaders claimed that the evictions took place in accordance with relevant court decisions. Taliban officials in Kabul had also reportedly retracted some eviction orders in Daykundi [Country Focus 2022, 2.4, p. 44; Targeting 2022, 6.4.3, p. 136].

In spring 2022, there were reports on conflicts between the Hazaras and Kuchi nomads, as the Kuchis brought their livestock to pastures in the Hazara-claimed lands [Targeting 2022, 6.4.3, pp. 137-138].

There is also prejudice and negative attitude against Hazaras on the part of the Taliban fighters, due the Hazara community's engagement in the former government and because they were perceived as more supportive of the West than other groups in Afghanistan [Country Focus 2022, 2.4, p. 43].

In May 2022, it was stated that people in the Hazara dominated provinces of Bamyan and Daykundi were harassed and arrested due to accusations of having worked for the former government [Targeting 2022, 6.4.2, p. 134]. There is also the perception within conservative parts of the Afghan society that the Hazara minority has embraced a culture not in line with the Taliban's definition of Islam. There was an 'anti-Hazara' language among the general population even before the takeover [Country Focus 2022, 2.4, p. 43].

In September 2022, the UN Special Rapporteur noted reports of an increase in 'inflammatory speech' against Hazaras, both online and in some mosques, including calls for Hazaras to be killed [COI Update 2022, 3, p. 9].

Over recent years attacks by insurgent groups have mainly been attributed to ISKP. Their intention to target Shias from 'Baghdad to Khorasan' has been stated in Telegram channels run by the Islamic State. ISKP consider Shia Muslims to be apostates and, hence, a legitimate target for killing [Targeting 2022, 6.4.5, pp. 143-144].

In September 2022, the UN Special Rapporteur stated that the recent years' attacks on Hazaras and non-Muslim Afghans, often claimed by ISKP, appeared to be 'systematic in nature and reflect elements of an organisational policy, thus bearing hallmarks of international crimes including crimes against humanity' [COI Update 2022, 3, p. 9].

It was described that there have been two patterns of attacks targeting Shia Hazaras after the Taliban takeover. The first pattern was attacks mainly targeting civilian passenger vehicles, particularly public transport minivans favoured by 'young, educated and professional Hazaras' such as government employees, journalists, and NGO staff. Furthermore, it was mentioned that 'Hazaras have been stopped and singled out when travelling on the highways'. The second pattern was large-scale complex attacks, which have targeted Shia mosques, and hospitals and schools in Hazara dominated areas. These large-scale attacks targeting places where the Hazara gathered, such as religious commemorations, weddings, and sites, including hospitals and schools have mainly taken place in the cities of Kabul, Herat, Mazar-e Sharif, Kandahar, and Kunduz [Targeting 2022, 6.4.3, p. 138].

It was reported that 'a second wave' of attacks (such as explosions, bomb blasts) after the Taliban takeover started in April 2022. The reported incidents either took place in Shi'a and Hazara-dominated areas and neighbourhoods or were targeting Hazaras and Shias. [...]

Risk analysis Acts reported to be committed against individuals under this profile are of such severe nature that they amount to persecution (e.g. killing, abduction, sectarian attacks). When the acts in question are restrictions on the exercise of certain rights of less severe nature or (solely) discriminatory measures, the individual assessment of whether they could amount to persecution should take into account the severity and/or repetitiveness of the acts or whether they occur as an accumulation of various measures. The individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for a Hazara and/or Shia applicant to face persecution should take into account their area of origin and whether ISKP has operational capacity there, with those from Hazara-dominated areas in larger cities being particularly at risk."

Er moet dus rekening gehouden worden met de regio van afkomst van verzoekers, zijnde Baghlan waar ook ISKP zeer actief is. Hazara's worden inderdaad gevisieerd vanuit meerdere hoeken, zowel door ISKP, de Taliban en NRF.

"After the Taliban takeover in August 2021 ISKP shifted its focus to undermining the Taliban's legitimacy. Since then, it has reportedly targeted Taliban security convoys, checkpoints and personnel while assassinating civilians of various profiles. It also continued to conduct largescale attacks, in particular targeting Shia Hazara. During the period August 2021 –May 2022 ISKP conducted several large high-profile attacks, including an attack on Kabul's Hamid Karzai International Airport and attacks on Shia mosques in the cities of Kunduz and Kandahar, a military hospital in Kabul, a Shia Mosque in Mazar-e Sharif and a series of bombings in Mazare Sharif and Kabul."

In verzoekers provincie van herkomst, Baghlan, lopen burgers gevaar door het willekeurige geweld. De aanwezigheid van NRF in verzoekers regio veroorzaakt gewelddadige tegenreacties vanwege de Taliban. Enig gerucht of beschuldiging van een link met het NRF kan zeer verregaande gevolgen hebben.

"Baghlan is one of the main areas where resistance to the Taliban has been active and where NRF were able to temporarily hold territory following the takeover. In spring 2022, other resistance groups affiliated to NRF, Andarab Resistance Front and the Afghan Freedom Front, emerged in the province. As of May 2022, Baghlan was reported as one of the provinces where resistance to the Taliban was growing. During the reference period ACLED recorded 234 security incidents in Baghlan (average of 3.8 incidents per week), including 152 battles, 76 violence against civilians, 6 explosions/remote violence. Most incidents were attributed to the Taliban forces and NRF. According to ACLED, the security incidents in the province resulted in 558 fatalities, which included combatants and non-combatants. UCDP recorded 101 security incidents in the period between 16 August 2021 and 22 October 2022, resulting in 56 civilian deaths. [...] Violence against civilians increased in February 2022, coinciding with a rise in clashes between the Taliban and resistance movements."

"National Resistance Front(NRF) was formed after the Taliban conquered Kabul in mid-August 2021. Based on its own account, NRF emerged in Panjshir Province and Andarab District of neighbouring Baghlan Province. NRF has made attempts 'to seize direct control of territory from the Taliban government'. While sources mentioned that NRF was the primary or 'most well-developed' anti-Taliban resistance movement, there was a lack of clarity as to which groups were affiliated with it. It has no clear chain of command and its capabilities appeared to be limited. It has been noted, at the end of April 2022, that NRF had shown that they were able to hold some rural areas, remote valleys and mountainous terrain in places like Baghlan, parts of Takhar, Panjshir, parts of Badakhshan. In the Panjshir Valley, residents were reported as saying that attacks on Taliban positions were a regular occurrence and that dozens of people had been killed as of June 2022."

"Incidents related to NRF are mainly reported in Badakhshan, Baghlan, Balkh, Kapisa, Panjshir, Parwan, Takhar".

"According to a representative of an international NGO in Kabul, the purpose of the Taliban's actions was to intimidate the local population so that they would not support the NRF. In June 2022, there were news reports about the forced evictions of residents in certain districts of Baghlan province. Freedom

House also noted in their annual report on political rights and civil liberties in 2021, that the Taliban have engaged in discrimination against members of ethnic minority groups, including Tajiks.”

“UNAMA also recorded human rights violations of individuals suspected or accused of NRF affiliation. Between 15 August 2021 and 15 June 2022, UNAMA recorded 18 extrajudicial killings, 54 instances of torture and ill-treatment, 113 arbitrary arrests and detentions, and 23 incommunicado detentions. The majority of these cases took place in the provinces of Panjshir or Baghlan, where the NRF is known to be the most active. The same source recorded arbitrary arrests of large groups of civilians in these areas related to accusations of supporting NRF, which were carried out by the Taliban.”

“ACLED documented 2 635 security incidents during the reference period of 15 August 2021 –21 October 2022, of which 1 164 were coded as ‘battles,’ 994 as ‘violence against civilians,’ and 477 as ‘explosions/remote violence’. Of the 1 164 battles registered by ACLED, 225 took place in Panjshir, 152 in Baghlan, 103 in Takhar, 80 in Nangarhar, 74 in Parwan, 70 in Kapisa, 66 in Badakhshan and 61 in Kabul. From Spring 2022 onwards, an increase in armed clashes between Taliban and NRF was reported, most notably in northern provinces.

Ook de VN rapporteur bevestigt deze gevaren voor verzoekers’ regio van herkomst.

“The UN Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan stated on 6 September 2022 that the conflict between the Taliban and NRF had caused significant suffering and violations of international humanitarian and human rights law. He especially pointed out Panjshir Province and Andarab District (Baghlan Province) from where he had received reports of civilians being subjected to arbitrary arrests, extrajudicial killings and torture, which sometimes appeared to be collective punishments.”

Verzoekers behoren niet alleen tot de minderheidsgroep van Ismaeli Hazara’s. Zij zijn het land al meermaals ontvlucht (een duidelijk teken van vrees, onvrede en afkeer naar de Taliban en andere groepen toe) en hebben een zoon met de Belgische nationaliteit. Daarenboven was de vader van het gezin voor een lange tijd dorpshef, een link met de vorige overheid (zie verklaringen CGVS referentiepersoon en stuk 6). Dit zijn bijkomende risicofactoren bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan vanuit Pakistan.

Verweerder verwijt verzoekers geen persoonlijk bewijs aan te brengen over de precarie situatie in hun land van herkomst. Zo zouden de verklaringen van de referentiepersoon niet voldoen, terwijl op basis van die verklaringen wel een vluchtelingenstatus werden toegekend. De stukken (“aangifte bij districtshuis van [T.] bij districtshoofd door vader van betrokkene ivm problemen met de Taliban, vragenlijst van recherchepolitie van district [T.] en de antwoorden van vader van kandidaat met bevestiging door dorpshef” –zie stuk 6) die destijds door referentiepersoon werden ingediend worden ook hier opnieuw als stukken toegevoegd aangezien zij opnieuw relevant zijn om de gevaarlijke situatie voor verzoekers aan te tonen.

4. Ten vierde gaat verwerende partij volledig voorbij aan het hoger belang van de twee minderjarige kinderen

Nergens in de bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar dit principe of motiveert ze hierover. Verwerende partij heeft helemaal niet nagegaan of de genomen beslissing in overeenstemming is met het hoger belang van het kind en heeft zelfs de belangen van verzoekers **niet** onderzocht.

Nochtans was verwerende partij verplicht om bij het onderzoek van verzoekers’ visumaanvragen en het nemen van de bestreden beslissing het hoger belang van het kind mee in overweging te nemen. Dit is niet gebeurd.

Zoals verzoekers raadsman ook expliciet aanhaalde in haar begeleidende brief, vereisen artikel 22 van de Belgische Grondwet, artikel 5.5 van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, artikel 24, tweede lid Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind dat de belangen van het kind vooropstaan bij alle handelingen die betrekking hebben op kinderen. De rechtspraak van het EHRM vereist dat ook bij een aanvraag gezinshereniging de belangen van de kinderen voorop moeten staan bij het onderzoek naar de proportionaliteit van de verschillende belangen die meespelen en dat de aanvragen tot gezinshereniging soepel behandeld moeten worden eens er kinderen bij betrokken zijn.

Ook de Europese Commissie gebiedt de lidstaten de belangen van de kinderen centraal te stellen bij de behandeling van de verzoeken tot gezinshereniging. De rechtspraak van het HvJ heeft daarnaast erkend dat kinderen voor een volledige en harmonieuze ontplooiing van hun persoonlijkheid dienen op te groeien in een gezinsomgeving.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verplicht de Lidstaten ertoe om het hoger belang van het kind in rekening te brengen bij beslissingen en procedures die mogelijk het recht op gezinsleven aantasten. Het EHRM benadrukt in een recent arrest, *Jeunesse t. Nederland*, dat bij elke verblijfsaanvraag het hoger belang van het kind in overweging moet worden genomen.

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in 'General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)' van 29 mei 2013,22 het volgende:

"1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child,¹ and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context."

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity."

Verzoekers raadsman lichtte dit toe als volgt: "Het belang van het kind moet vooropstaan bij elke handeling die betrekking heeft op kinderen. De beslissing of het herenigingsverzoek al dan niet aanvaard wordt, heeft een grote impact op het leven van mijn minderjarige cliënten: [F.] en [F.]. Het betreft immers de vraag over het verdere verloop van hun leven en het kan hen de kans bieden op een normaal en veilig leven. Het gegeven dat dit gezin al jaren gescheiden leeft is erg traumatisch op zich. Dit trauma kan hersteld worden wanneer ze met elkaar herenigd worden in België. Dit is uitermate belangrijk voor het mentaal welzijn van mijn cliënten. Het overleven in Pakistan eist zijn tol. Mijn cliënten hebben hun broer die duidelijk de wil heeft en alles in het werk stelt om voor zijn gezinsleden te zorgen. Het is in het belang van mijn jonge cliënten om herenigd te worden met hun broer in België."

We kunnen in casu verwijzen naar de omstandigheden hierboven weergegeven, alsook naar de voorgelegde stukken en individualisering van de risico's voor verzoekers. Het is duidelijk dat de ouders van de minderjarige verzoekers zich in een erg kwetsbare positie bevinden als Afghaanse vluchtelingen zonder verblijfsvergunning in Pakistan met reeds een oudere leeftijd en gezondheidsproblemen. De zus van verzoekers kan niet als alleenstaande Afghaanse vrouw in Pakistan de zorgen voor zowel haar zwakke ouders als minderjarige broers opnemen. Het is duidelijk dat er niemand anders in Pakistan of het herkomstland is die voldoende de zorg kan opnemen voor hen.

Deze omstandigheden getuigen erover dat het in het algemeen belang is van de minderjarige verzoekers om herenigd te worden met hun oudere broer in België. De enige mogelijkheid voor een duurzame oplossing voor hen lijkt in België te liggen, in een hereniging met hun broer. Alleen op die manier zullen zij de kans krijgen om een normaal en veilig leven op te bouwen in gezinsverband. Eens herenigd in België, zullen zij in staat zijn om naar school te gaan, zich psychisch als fysiek te ontwikkelen en een toekomst uit te bouwen in een veilige en serene omgeving.

Hoewel verzoekers zich expliciet hebben beroepen op het hoger belang van het kind –wat op zich al niet nodig zou zijn opdat verwerende partij het principe moet respecteren en voorop had moeten stellen bij het nemen van de bestreden beslissingen –blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij er ook maar op enige manier rekening mee heeft gehouden.

In tegendeel, verwerende partij besteedt helemaal geen aandacht aan de minderjarigheid van verzoekers.

Verwerende partij antwoordt bijvoorbeeld ook niet op het argument van verzoekers dat zij momenteel geen onderwijs kunnen in Pakistan. Noch werd geantwoord op de risico's van acute ondervoeding, deportatie, politiegeweld en discriminatie.

5. Ten vijfde gaat verwerende partij volledig voorbij aan de specifieke kwetsbaarheden van de meerderjarige verzoekers.

In tegenstelling met wat verwerende partij beweert, hebben verzoekers wel degelijk persoonlijke en humanitaire elementen ingeroepen die eigen zijn aan hun specifieke situatie, waaronder (1) hun hoedanigheid als Hazara's (zie supra en stuk 6); (2) hun hoedanigheid als Afghaanse vluchtelingen in Pakistan (zie supra); (3) hun kwetsbare situatie als ouderen met gezondheidsproblemen wat betreft de ouders van het gezin (zie infra en stukken 4 en 5), en tenslotte (4) de kwetsbare situatie als alleenstaande vrouw wat betreft de meerderjarige dochter van het gezin.

Laatstgenoemde draagt nu de zorgen van haar ouders en minderjarige broers op zich terwijl zij dezelfde risico's (onder andere politiegeweld, discriminatie, deportatie, ...) ondergaat en geen toegang heeft tot regularisatieprocessen, arbeidsmarkt of onderwijs.

De verwondingen van het politiegeweld tegen de vader van het gezin werden hierboven reeds aangehaald(zie ook stuk 4). Daarenboven lijdt de moeder van het gezin aan hartproblemen en TBC(zie

stuk 5). Zij kon eenmalig medische zorgen ontvangen bij aankomst in Islamabad. Sindsdien heeft mevrouw geen dokter meer kunnen bereiken vanwege het vervallen van de verblijfsvergunning en het grote risico op deportatie en detentie wanneer zij zich buitenshuis begeeft.

6. Met betrekking tot het recht op bescherming van hun gezinsleven onder artikel 8 EVRM heeft verwerende partij enkel een standaardmotivering opgenomen met betrekking tot het niet-absoluut karakter van deze bescherming en het feit dat staten onder artikel 8 EVRM nog steeds voorwaarden kunnen stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen.

Verzoekers betwisten deze algemene theorie over artikel 8 EVRM, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, niet.

Echter, verwerende partij motiveert niets over de concrete familieband tussen verzoekers en hun zoon respectievelijk broer, die zij met hun visumaanvraag wensen te vervoegen in België. Verwerende partij motiveert niet waarom dit gezinsleven geen bescherming vereist en verwerende partij geen positieve verplichting heeft om dit specifiek gezinsleven te beschermen door middel van de afgifte van een visum aan verzoekers. Verwerende partij motiveert zelfs niet waarom dit gezinsleven geen humanitair element is dat de afgifte van een visum kan rechtvaardigen.

Er wordt verzoekers verweten pas in augustus 2022 een humanitair visum aan te vragen terwijl referentiepersoon reeds in 2014 werd erkend als vluchteling. Dit is opmerkelijk gezien het contact pas 3 jaar geleden terug hersteld is (referentiepersoon geloofde voor 5 jaar dat zijn gezin omgekomen was in een verkeersongeval). Financieel probeert de referentiepersoon sindsdien zijn gezin zo goed mogelijk te ondersteunen zoals aangetoond met de vele overschrijvingen. Rekening houdend met hun onveilige en preciaire situatie, de overname van de Taliban, de noodzakelijke vlucht die verzoekers hebben ondergaan, hun financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon en de administratieve procedures die ze hebben doorlopen om tot in Pakistan te geraken, is het verbazingwekkend dat dit tijdsverloop beschouwd wordt als gebrek van een affectieve relatie tussen gezinsleden.

Nochtans is dit één van de kernelementen van verzoekers' aanvraag, zoals uitgebreid en uitdrukkelijk aangehaald in de begeleidende brief van hun raadsman:

“Er moet gekeken worden naar de affectieve afhankelijkheid tussen mijn cliënten en hun zoon, respectievelijk hun broer. Er gaat geen dag voorbij waar referentiepersoon niet aan hen denkt. In de mate van het mogelijke onderhoudt men contact. Ondanks het grote gemis heeft het gezin niet eerder gezinshereniging aangevraagd. Nu dat de situatie zo gevaarlijk, schrijnend en ronduit onhoudbaar is geworden zien referentiepersoon en zijn gezin geen andere optie meer dan hun zoon te vervoegen in België. Referentiepersoon is het namelijk gewoon om zijn gezin emotioneel te ondersteunen en hij zal dit ook kunnen blijven doen. Dankzij zijn lange verblijf hier weet hij precies hoe hij het gezin in België kan begeleiden.

Naast de affectieve afhankelijkheid bestaat ook de financiële afhankelijkheid. Mijn cliënten zijn afhankelijk van de geldoverschrijvingen die referentiepersoon doet. De moeilijke en preciaire omstandigheden in het land van verblijf, Pakistan, moeten in acht worden genomen. Dit betreffen de risico's op deportatie, politiegeweld, uitbuiting en het gebrek aan enig onderwijs of degelijke medische zorg. Ook dient er rekening te worden gehouden met het hoger belang van mijn minderjarige cliënten; deze wordt verder uiteengezet. Ten slotte moet de mogelijkheid om het gezinsleven in België verder te zetten, in acht worden genomen. Deze aangehaalde elementen hebben als gevolg dat de definitie van het kerngezin en het recht op gezinsleven anders moeten geëvalueerd worden. [...]

Dit gezin ziet heel hard af van de scheiding en willen niets anders dan herenigd worden. De referentiepersoon doet hier dan ook alles aan om dit mogelijk te maken. Hij heeft een vast contract bij het Algemeen Ziekenhuis Nikolaas (AZ Waas en Durme) waardoor hij financieel in staat zal zijn om in de kosten van zijn gezin te voorzien. Zijn gezin, eens in België, zullen ook een steentje kunnen bijdragen om voor elkaar financieel –en emotioneel –te zorgen.

Referentiepersoon is dus het best geplaatst om de zorg van zijn gezin op zich te nemen totdat zij zelf in staat zijn om voor zichzelf te zorgen. Hoewel deze gezinsband geen toepassing van artikel 10 en volgende van de Vreemdelingenwet toelaat, impliceert het recht op gezinshereniging zoals vervat in artikel 8 EVRM, artikel 22 van de Grondwet en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat een humanitair visum op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou moeten worden toegekend in casu.

In Afghanistan, wegens de gekende situatie en het bijzonder risicoprofiel van mijn cliënten is het onmogelijk om het gezinsleven verder te zetten. Ook in Pakistan is dit, als Afghaanse vluchtelingen, niet mogelijk wegens bovenstaande uiteengezette redenen.”

De minderjarige verzoekers bij inderdaad bij aankomst onmiddellijk starten in een OKAN-klas en aansluitend de middelbare school afmaken, waarna zij zelf hun intrede kunnen maken op de arbeidsmarkt. Ook de meerderjarige zus zal zich onmiddellijk kunnen aanbieden op de arbeidsmarkt.

Samen met de financiële steun van referentiepersoon, bestaat er dan ook geen enkel risico dat verzoekers ten laste zouden vallen van de Belgische staat.

Van zodra het visum wordt toegekend zullen verzoekers ook bij de mutualiteit ten laste komen van referentiepersoon. Indien nodig zal eveneens een privé-verzekering worden afgesloten.

Uit het bovenstaande blijkt dat mijn cliënten een effectief gezinsleven hebben met hun zoon, respectievelijk broer, en zij als respectievelijk oudere, alleenstaande vrouw en minderjarige Afghaanse vluchtelingen in Pakistan volledig afhankelijk zijn van de steun van referentiepersoon. Het gezinsleven kan niet worden voortgezet in Afghanistan, noch Pakistan vanwege de onveilige en precare omstandigheden en daar de referentiepersoon ondertussen de Belgische nationaliteit heeft. Het opnieuw opbouwen van een gezinsleven in België is daarom de enige optie en de referentiepersoon heeft dan ook alle regelingen getroffen om dit praktisch en financieel mogelijk te maken.

Verwerende partij zegt niets over dit alles in de bestreden beslissing en beantwoordt de argumenten van verzoekers niet. Verzoekers kunnen uit de motivering van de bestreden beslissing niet afleiden waarom de door hen aangehaalde elementen niet in rekening werden gebracht door verwerende partij en waarom deze elementen de afgifte van een humanitair visum niet kunnen rechtvaardigen.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

7. Tot slot is ook de beoordeling van verwerende partij van het veiligheidsrisico van verzoekers, op basis waarvan zij een schending inroepen van artikel 3 EVRM bij het indienen van hun aanvraag, kennelijk onredelijk. Hoewel dit een kernelement vormde van verzoekers' aanvraag, houdt verwerende partij er onvoldoende rekening mee.

Immers, uit het bovenstaande blijkt dat verwerende partij geen rekening hield met de onmogelijke situatie waarin verzoekers zich bevinden door te stellen dat zij ter plaatse verder kunnen leven.

Verwerende partij is niet nagegaan of zij onder artikel 3 EVRM een verplichting had om een visum toe te kennen aan verzoekers. Verwerende partij antwoordt niet op de argumenten aangevoerd door verzoekers. Bovendien leggen verzoekers persoonlijk bewijs neer met betrekking tot politiegeweld en gebrek aan toegang tot medische zorgen (zie stukken 4 en 5).

De discretionaire bevoegdheid van verwerende partij laat haar niet toe om fundamentele rechten zoals artikel 3 EVRM te schenden. Minstens moeten deze worden onderzocht wanneer een schending ervan op duidelijke manier wordt aangevoerd, zoals verzoekers in casu hebben gedaan.

9. Door dit totaal gebrek aan onderzoek en motivering menen verzoekers dat verwerende partij op flagrante wijze artikel 3 en artikel 8 EVRM schendt en tekortschiet in haar motiveringsplicht.

Bovendien blijkt om al bovenstaande redenen dat verwerende partij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De beslissing van verwerende partij is om bovenstaande redenen ook kennelijk onredelijk, waardoor het redelijkheidsbeginsel is geschonden."

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.⁴

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.⁵

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van artikel 22bis van de Grondwet, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden. Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Stelling verzoekende partijen

[...]

Weerlegging

Ten aanzien van het enige middel

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.⁶

2. Verzoekende partijen nemen echter de bestreden beslissingen inhoudelijk op de korrel. Daardoor voeren zij in realiteit eigenlijk de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.⁷ De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.⁸

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn.⁹ In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. De beslissingen van verwerende partij in dit dossier zijn gebaseerd op de artikelen 9 en 13 van de wet van 15.12.1980.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980.

Het artikel 9 van de Vreemdelingenwet geeft aan dat:

[...]

Verder preciseert het artikel 13 van de Vreemdelingenwet:

[...]

De bestreden beslissing geeft echter duidelijk aan dat verzoekende partijen niet onder het toepassingsgebied valt van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Er is immers geen categorie voorzien van personen waaronder verzoekende partijen zouden kunnen ressorteren.

Verzoekende partijen menen dat dit een overbodige motivering is die standaard voorzien wordt, maar welke eigenlijk geen belang zou hebben in het huidige dossier. Dit is echter niet correct vermits verzoekende partijen hun aanvraag van destijds wel baseren op hun beweerde band met hun zoon/broer in België. De gevolgtrekkingen die verwerende partij dan ook aanvoert, zijn belangrijk in het licht van het gehele dossier en geven precies aan dat er zorgvuldig gewerkt werd en dat er niet zomaar besloten kan worden tot een standaardmotivering.

Bovendien kan er op heden inderdaad geen gezinshereniging aangevraagd worden met de referentiepersoon. De overige familieleden ressorteren immers niet onder de door de wet voorziene categorieën. Dit betekent echter niet dat er onder het mom van een aanvraag humanitair visum een oneigenlijke gezinshereniging dient toegestaan te worden.

4. De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan waarom er door verwerende partij beslist werd om geen humanitair visum toe te kennen. Voor de ouders (eerste en tweede verzoekende partij) wordt er immers duidelijk aangegeven dat:

[...]

Vermits het humanitair visum voor de ouders geweigerd wordt, is het logisch dat dit ook het geval is voor de beide op heden nog minderjarige zonen van deze familie.

Voor de dochter/zus van partijen wordt analoog besloten dat:

[...]

5. Het voornamelijk feitelijk betoog van verzoekende partijen doet hieraan geen afbreuk. Bovendien heeft verwerende partij geantwoord op de beweringen van verzoekende partijen. Voornamelijk nu verwerende partij ook reeds geantwoord heeft op de beweringen van de raadvrouw van verzoekende partijen in het schrijven van 06.12.2022. Ook het huidig verzoekschrift bestaat ten dele uit een wederopname van deze beweringen en herhaalt ten dele dit schrijven.

Hierbij merkt verwerende partij nog op dat de afgifte van een humanitair visum niet van rechtswege wordt toegestaan en dat dit slechts kan gebeuren op individuele basis in uitzonderlijke gevallen en dit gebaseerd op een gestaafde en gefundeerde aanvraag waarvan er inderdaad geen volledige lijst van bewijzen of motieven bestaat.

6. Voor wat de aangevoerde schending van het artikel 3 van het EVRM betreft die zou kunnen optreden door de preciaire situatie die verzoekende partijen zouden ondervinden, bestaat in Pakistan en desgevallend Afghanistan indien er een terugkeer zou zijn naar het land van herkomst.

Om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin.¹⁰ De verzoekende partij beperkt zich echter tot een eerder beknopte uiteenzetting op dit vlak zonder de inhoud van de bepaling toe te passen op de eigen situatie.

7. In ieder geval voorziet het artikel 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dat:

“De Hoge Verdragsluitende Partijen verzekeren een ieder die ressorteert onder haar rechtsmacht de rechten en vrijheden die zijn vastgesteld in de Eerste Titel van dit Verdrag.”

Deze bepaling geeft aan dat er een noodzakelijke band dient te zijn tussen een slachtoffer van een schending van het Verdrag en de overheid die schuldig zou zijn aan deze schending. Het dient met andere woorden mogelijk te zijn voor deze Staat om de rechten van het Verdrag te kunnen doen naleven om het Verdrag van toepassing te kunnen maken.¹¹

Volgens een vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens kunnen daden van lidstaten die gesteld werden of gevolgen geven buiten hun grondgebied enkel in uitzonderlijke gevallen een uitwerking geven die bedoeld zou zijn in het artikel 1 van het Verdrag.¹²

Het artikel 1 van het Verdrag beperkt bijgevolg de, voornamelijk de geografische, toepassing van het Verdrag waarbij de overheden gehouden zijn tot het erkennen van de rechten van de burgers die onder hun rechtsmacht vallen. Het Verdrag voorziet niet dat derde landen gehouden zijn tot dit Verdrag en evenmin dat de verdragsluitende landen een dergelijke normering zouden opleggen aan derde landen.¹³

Bijgevolg kan bij een uitwijzing of terugzending de verantwoordelijkheid van een verdragsluitende lidstaat opgeworpen worden wanneer door diens toedoen een risico op verboden slechte behandelingen zou ontstaan.¹⁴

Anderzijds voorziet geen enkele bepaling van het Verdrag een recht op binnenkomst of verblijf op het grondgebied van de verdragsluitende staten ten voordele van personen die er geen onderdaan van zijn. Het is inderdaad onmogelijk om het artikel 3 van het EVRM te schenden bij een weigering van een visum vermits deze bepaling geen enkel recht op verblijf voorziet.¹⁵

Bijgevolg kan het loutere feit dat de erkenning of toekenning van een verblijfsrecht geweigerd wordt onmogelijk de verantwoordelijkheid van de lidstaat raken op het vlak van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

In het huidige geval wordt gewezen op een eventuele preciaire situatie in Pakistan waarbij verwerende partij opmerkt hier geen enkele vat op te hebben.

Verzoekende partij valt niet onder de rechtsmacht van een Staat zoals bedoeld in artikel 1 van het EVRM waardoor er geen schending kan zijn van het artikel 3 van het EVRM en eigenlijk ook niet van artikel 8 van het EVRM.

8. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

In hoofddorde verwijst verwerende partij in dit kader naar het voorgaande betoog inzake de toepassing en draagwijdte van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Ondergeschikt en in zoverre er een beoordeling in dit licht zich zou opdringen, dient er bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé –of gezinsleven de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.¹⁶

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.¹⁷ Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.¹⁸

In het op heden voorliggende vernietigingsberoep werpen de verzoekende partijen tevens op dat zij zich op een gezinsleven baseren met hun intussen meerderjarige zoon/broer die in België woont.

Allereerst dient er op gewezen te worden dat verzoekende partijen al vele jaren geen deel meer uitmaken van het kerngezin van hun meerderjarige zoon. Opgemerkt moet bovendien ook worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings.¹⁹ In *EZZOUHDI c. Frankrijk*, heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden".²⁰

De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Bovendien blijkt dat er inderdaad gedurende vele jaren geen contact meer was tussen de familieleden. Verzoekende partijen geven hiervan een verklaring, doch hiervan blijkt niets in enige verklaring van destijds vanwege de huidige referentiepersoon. Bovendien geven verzoekende partijen in hun verzoekschrift zelf aan dat "het opnieuw opbouwen van een gezinsleven in België" daarom de enige optie zou zijn voor partijen. Er is een financiële band tussen de leden van de familie en de referentiepersoon, doch er liggen slechts enkele storting voor waaruit geenszins blijkt dat er ook op dit vlak sprake is van een dermate afhankelijkheid. Hetzelfde geldt voor de voorgelegde telefoniegegevens en andere bewijzen welke het bestaan van een gezinsleven zouden moeten aangeven.

Vermits het privé -en gezinsleven hierdoor bijgevolg niet aangetoond wordt, kan er ook geen sprake zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM. Er wordt overigens met geen woord gerept over het privéleven.

Ondergeschikt en dit ten aanzien van een eerste toelating op het grondgebied van het Rijk, en niet bij het einde van het verblijf, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel.²¹

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven.²²

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat :²³ :

"(...) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (...) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de

betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedents voor schendingen van immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt.”²⁴

Verzoekende partij merkt geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé –of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst of verblijf. Er blijkt inderdaad nergens uit dat verzoekende partijen ook maar enige moeite deden om hun verblijfsrecht in Pakistan te verlengen of te actualiseren en aldus op deze wijze geldig te kunnen verblijven in Pakistan en er verder contact zouden kunnen houden met hun zoon die hen ook daar financieel verder kan ondersteunen vanuit zijn Belgische situatie.

Omwille van deze verschillende redenen is er bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Ten laatste, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.²⁵

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.²⁶ Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.²⁷

In dit verband verwijst verwerende partij nog naar de bestreden beslissingen waar ook nader ingegaan wordt op de argumentering ten aanzien van de op heden aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Verwerende partij verwijst op dit vlak dan ook bijkomend nog naar de inhoud van de bestreden beslissingen.

9. Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen.²⁸

Eerst en vooral dient er op gewezen te worden dat de bestreden beslissingen gelden voor alle leden van het gezin waardoor er geen problemen kunnen ontstaan voor wat de eenheid van het gezin betreft.

Verwerende partij wijst er in dit verband nog op dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het belang van het kind geen “troefkaart” kan zijn om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten toelaten.²⁹

Het Grondwettelijk Hof merkte in een arrest van 13 juli 2017 op dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft.³⁰

Dit rechtscollege verduidelijkte evenzeer dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen.³¹

Evenmin verhindert het hoger belang van het kind dat er een correcte toepassing gemaakt wordt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Bovendien genieten de kinderen waarvan sprake niet over een geldig verblijf in België. ³²

10. De artikelen 3, 4 en 12 van het Kinderrechtenverdrag volstaan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering

met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd.

Verzoekende partijen kunnen dan ook de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.³³

11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.³⁴

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

12. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

13. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.³⁵ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.³⁶

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat administratieve beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verwerende partij hoeft niet in extenso te antwoorden op alle door de verzoekende partijen ingeroepen argumenten, maar uit de bestreden beslissing moet wel blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite zijn gemotiveerd. De verwerende partij wijst er op dat de verzoekende partijen geen gezinshereniging kunnen genieten op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en beoordeelt de visumaanvragen bijgevolg op grond van de artikelen 9 en 13 van deze wet. Zij stelt vast dat in het administratief dossier geen bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn die de afgifte van de gevraagde visa rechtvaardigen. Zij motiveert dat niet blijkt dat de verzoekende partijen familiaal zijn geïsoleerd in hun land van herkomst. De samenstelling van het oorspronkelijke kerngezin is volgens haar ook zeer onduidelijk, omdat de gegevens uit de voorgelegde huwelijksakte niet overeenstemmen met de verklaringen van de referentiepersoon ten tijde van zijn procedure voor internationale bescherming. Zij stelt vast dat de verzoekende partijen in ieder geval al geruime tijd niet langer een gezin vormen met de te vervoegen persoon, waarbij zij benadrukt dat waar de referentiepersoon reeds sinds 1 juli 2014 legaal in België verblijft de verzoekende partijen pas op 5 augustus 2022 hun visumaanvragen indienden. Zij stelt dat zelfs als er rekening mee wordt gehouden dat de referentiepersoon aanvankelijk dacht dat zijn ouders waren overleden bij een ongeval en hij pas na vijf jaar terug in contact kwam met zijn ouders, nog steeds drie jaar werd gewacht om de visumaanvragen in te dienen en het doel van de visumaanvragen erin de eerste plaats in lijkt te zijn gelegen het land van herkomst te verlaten, eerder dan het vervoegen van de referentiepersoon. Zij benadrukt verder dat de

bescherming die artikel 8 van het EVRM in de situatie van meerderjarige familieleden biedt enkel speelt voor zover er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewone affectieve banden, en de voorgelegde stukken geen dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aantonen. Zij merkt in dit verband op dat weliswaar bewijs voorligt dat de referentiepersoon in juli 2022 twee maal geld heeft overgemaakt aan de verzoekende partijen, maar er geen bewijs is van financiële ondersteuning gedurende de vele jaren daarvoor. Nog stelt zij dat de bestreden beslissingen de referentiepersoon niet verhinderen de verzoekende partijen verder financieel te steunen vanuit België. Zij stelt verder vast dat de voorgelegde screenshots enkel een zeer beperkt aantal berichten gedurende een zeer beperkte periode aantonen en aan de hand hiervan evenmin de voorgehouden affectieve afhankelijkheidsband kan worden vastgesteld. Daarnaast motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partijen geen persoonlijk bewijs hebben voorgelegd dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM moeten vrezen en dat hun betoog inzake hun huidige situatie in Pakistan evenmin met persoonlijke bewijzen wordt onderbouwd. Zo stelt zij dat geen bewijs voorligt dat het visum van de verzoekende partijen voor Pakistan is verlopen en evenmin dat zij pogingen hebben ondernomen om hun verblijf in dit land te regulariseren. Volgens de verwerende partij is Pakistan een relatief veilig land en kunnen de verzoekende partijen ervoor kiezen zich te vestigen in dit land en hiervoor de nodige stappen te zetten. De verwerende partij geeft ten slotte aan dat het aangewezen is dat de minderjarige verzoekende partijen de situatie volgen van hun huidige gezinsleden.

De voorziene motiveringen stellen de verzoekende partijen in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij geven er in hun verzoekschrift ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven waarom de afgifte van de gevraagde visa hen werd geweigerd en onderwerpen deze motieven aan een inhoudelijke kritiek.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.4. In de mate dat de verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de opgegeven motieven wordt het middel verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de visumaanvragen is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. In de bestreden beslissingen wordt allereerst opgemerkt dat niet blijkt dat in het geval van de verzoekende partijen sprake is van een situatie zoals voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet die van rechtswege recht geeft op gezinshereniging. De verwerende partij geeft aan de voorliggende situatie daarom te beoordelen in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen bevestigen in dit verband dat zij verzochten om een zogenaamd humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat de verzoekende partijen deze motivering als overbodig beschouwen, maakt nog niet dat hun visumaanvragen niet met de nodige zorgvuldigheid zijn onderzocht, zoals zij onterecht voorhouden.

2.6. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

2.7. In deze bepalingen wordt niet voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De verwerende partij stelt in haar beslissing dan ook correct dat zij ter zake beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht. In die optiek is het ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen, of nog enkel op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag en voor zover er sprake is van *“bijzondere humanitaire elementen”*.

2.8. In de bestreden beslissingen oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partijen niet hebben kunnen overtuigen dat in hun situatie bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn die de afgifte van de gevraagde visa rechtvaardigen.

2.9. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de visumaanvragen van de verzoekende partijen waren ingegeven door enerzijds de familieband met de referentiepersoon in België en anderzijds de ingeroepen precare veiligheids- en mensenrechtensituatie in het land van herkomst Afghanistan en het land van verblijf Pakistan.

2.10. De Raad gaat in eerste instantie in op de beoordeling in de bestreden beslissingen inzake de familieband met een Belgische onderdaan. Deze beoordeling komt er in hoofdzaak op neer dat volgens de verwerende partij niet blijkt dat sprake is van een gezins- of familieleven met de Belgische referentiepersoon dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

2.11. In dit verband stelt de verwerende partij in zijn beslissingen in de eerste plaats vast dat de samenstelling van het oorspronkelijke kerngezin zeer onduidelijk is, waar *“[u]it de voorgelegde huwelijksakte blijkt dat uit het huwelijk 5 zonen en 1 dochter zijn voortgekomen: [A.D.], [A.], [F.], [I.A.], [F.] en [S.]”* terwijl *“[u]it het administratief dossier van de te vervoegen persoon blijkt dat deze tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij 2 broers heeft: [I.A.] en [O.A.] en 1 zus, [Q.], die gehuwd is”*. Nog stelt de verwerende partij, voor wat betreft de derde verzoekende partij die stelt de zus te zijn van de Belgische referentiepersoon, dat *“[h]et [...] niet duidelijk [is] of de genoemde [Q.] dezelfde persoon is als betrokkene of waarom de te vervoegen persoon betrokkene niet vermeldde”*.

De verzoekende partijen blijven volledig in gebreke in te gaan op deze motivering, waaruit volgt dat de Belgische referentiepersoon tijdens zijn procedure voor internationale bescherming niet wees op een eerdere gezinscel met de minderjarige verzoekende partijen en de derde verzoekende partij of deze aanduidde als zijn broers en zus. Deze motivering vindt nochtans steun en bevestiging in de stukken van het administratief dossier.

De eerste en tweede verzoekende partij legden bij hun visumaanvragen inderdaad een huwelijksakte voor waarin er melding van wordt gemaakt dat uit hun huwelijk 5 zonen, A.D., A., F., I.A. en F., en 1 dochter, S., zijn geboren. Nog legde de derde verzoekende partij een tazkara, een geboorteakte en een attest van ongehuwd zijn voor, waarop als haar ouders de eerste en tweede verzoekende partij worden vermeld. Ook voor de minderjarige verzoekende partijen werden geboorteaktes voorgelegd met vermelding van de eerste en tweede verzoekende partij als hun ouders.

In zijn verklaringen zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 april 2014 als op het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 juni 2014 wees de Belgische referentiepersoon evenwel op geen enkel ogenblik op het hebben van broers of een zus waarvan de gegevens overeenstemmen met de minderjarige verzoekende partijen en de derde verzoekende partij, dit niettegenstaande hem meermaals uitdrukkelijk werd gevraagd naar zijn gezinsleden of hechte familieleden in het land van herkomst. Op 25 april 2014 verklaarde de referentiepersoon op de Dienst Vreemdelingenzaken zo ook net dat zijn beide ouders en broer O.A. waren omgekomen bij een verkeersongeval en dat zijn andere broer, I.A., één jaar voor zijn vertrek naar Europa reisde. Hij verklaarde dat hij verder niemand meer had in zijn land van herkomst en dat hij weliswaar nog een zus heeft, Q., maar zij was gehuwd en meegenomen door de familie van haar man. Uit het gehoorverslag van 17 juni 2014 van het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (p. 4, 6-8) blijken verder de volgende verklaringen:

[...]

Wat is jouw laatste adres in Afghanistan? [...]

Heb je daar altijd gewoond? Ja

Met wie woonde je daar? Met mijn familie, mijn 2 broers en mijn ouders, mijn zus is getrouwd

[...]

Familie

We hebben het over jou gehad, kan je me eens over jouw familie vertellen

Mijn broer die werken niet, mijn oudste broer die is gehandicapt, en zijn oog en ook zijn been was gebroken enz, die zit thuis, mijn andere broer ging naar school,

En mijn vader is arbab van ons dorp

[...]

Hoe noemen jouw broers? [I.A.], en [O.A.]

Heb je nog contact met jouw ouders? Mijn ouders en mijn broer zijn overleden, mijn andere broer is spoorloos

[...]

Heb je nog familie die belangrijk voor je is? Mijn zus, maar ik heb geen contact met haar

[...]

Wat is haar naam? [K.G.]

Met wie is ze getrouwd? [A.J.]

[...]

Heb je familieleden in een ander land dan Afghanistan? Nee

[...]"

Gelet op de verklaringen zoals de Belgische referentiepersoon deze aflegde in het kader van zijn procedure voor internationale bescherming heeft de verwerende partij in alle redelijkheid geoordeeld dat er, ondanks de voorgelegde officiële documenten uit Afghanistan, wel degelijk een ernstige twijfel rijst naar de samenstelling van het oorspronkelijke kerngezin. Hoewel de referentiepersoon verschillende keren werd gevraagd naar zijn gezinsleden of naar nauwe familieleden in het land van herkomst vermeldde hij op geen enkel ogenblik de minderjarige verzoekende partijen en de derde verzoekende partij. Hij wees wel op een zus Q. die reeds was gehuwd, maar dit betreft een andere naam dan deze van de derde verzoekende partij van wie de voorgelegde stukken ook net aangeven dat zij nog ongehuwd is. Er is geen sprake van dat zij weduwe zou zijn. In dit verband merkt de Raad ten overvloede nog op dat het administratief dossier van de derde verzoekende partij een door de Belgische referentiepersoon aangegane verbintenis tot tenlasteneming bevat, waarin inzake de verwantschapsband van deze verzoekende partij met de "garant" wordt vermeld "nicht". Zoals reeds werd gesteld, verstrekken de verzoekende partijen geen enkele plausibele uitleg voor de vastgestelde en manifeste ongerijmdheden.

2.12. Daarnaast betwisten de verzoekende partijen de beoordeling in de bestreden beslissingen niet dat in hun situatie – dit is de situatie waarin de meerderjarige referentiepersoon reeds sinds 2014 legaal in België verblijft en al jarenlang niet langer deel uitmaakt van zijn oorspronkelijke kerngezin – overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) opdat sprake is van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM sprake moet zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Hiervoor kan ook worden verwezen naar de in de bestreden beslissingen aangehaalde rechtspraak van het EHRM.

De verwerende partij aanvaardt in zijn beslissingen de ingeroepen affectieve en financiële afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partijen en de Belgische referentiepersoon niet op grond van de volgende motieven:

“Betrokkene verwijst nog naar artikel 8 EVRM en verklaart dat zij tot voor zijn vertrek een gezin vormde met de te vervoegen persoon en dat er een affectieve en financiële afhankelijkheid bestaat tussen hen beiden. Ten bewijze hiervan legt zij het bewijs voor dat de te vervoegen persoon dd 11.07.2022 1000 euro overmaakte aan haar man en dd 24.07.2022 678 euro en screenshots waarop te zien is dat er voor 24.10 1 bericht werd verstuurd, op 24.10 en op 04.11 nog telkens 1 en dat er op 04.11 2 gesprekken werden gevoerd, 1 van 1 minuut en 1 van 9 minuten. In eerste instantie kan worden opgemerkt dat het lang geduurd heeft vooraleer betrokkene een humanitair visum heeft aangevraagd om haar zoon te vervoegen. De te vervoegen persoon verblijft immers al sinds 01.07.2014 legaal in België, dat is meer dan 8 jaar geleden voor betrokkene haar aanvraag deed. De te vervoegen persoon verklaart dat hij toen dacht dat betrokkene verongelukt was en dat er pas 5 jaar later opnieuw contact was tussen beide betrokkenen. Rekening houdend met deze verklaring kan de vaststelling dat er lang gewacht is om een humanitair visum aan te vragen behouden blijven, het blijft immers gaan over een periode van 3 jaar. Betrokkenen verklaren eveneens dat ze niet eerder gezinshereniging hebben aangevraagd, maar ermee hebben gewacht tot ‘de situatie zo gevaarlijk, schrijnend en ronduit onhoudbaar is geworden’. Het doel van de aanvraag om een humanitair visum is dus niet om haar zoon te vervoegen maar om haar land van herkomst te verlaten. [...] De voorgelegde stukken tonen echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Betrokkene legt het bewijs voor dat de te vervoegen persoon in juli 2022 2 maal geld overmaakte aan haar man. Er is geen bewijs van financiële ondersteuning gedurende de vele maanden en jaren voor juli 2022 dat betrokkenen niet samenleefden. Bovendien belet onderhavige beslissing niet dat betrokkene verder financieel gesteund wordt vanuit België. Ook de voorgelegde screenshots vormen geen bewijs van affectieve afhankelijkheid. Op de screenshots worden enkel de dagen van de maand aangeduid, zonder vermelding van jaartal, bovendien gaat het om een zeer beperkt aantal berichten gedurende een zeer beperkte periode (24.10 tot 04.11) en slechts 2 gesprekken, beiden gevoerd op 04.11. Dit kan bezwaarlijk genoemd worden als bewijs van een spéciale affectieve afhankelijkheid. Er wordt dus geenszins aangetoond dat een weigering van onderhavige visumaanvraag een inbreuk zou betekenen op artikel 8 EVRM.”

Aldus is de verwerende partij aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak, en rekening houdend met de door de verzoekende partijen ter zake naar voor gebrachte gegevens, nagegaan of er sprake is van een affectieve en/of financiële afhankelijkheidsband. De verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij voorhouden als zou louter sprake zijn van een “standaardmotivering” of als zou niet worden ingegaan op de concrete familiebanden of niet worden toegelicht waarom het ingeroepen gezinsleven geen bescherming behoeft en geen humanitair element is dat de afgifte van de gevraagde visa kan rechtvaardigen.

De verzoekende partijen voeren aan dat de referentiepersoon, nadat hij sinds een 3-tal jaar terug contact heeft met hen, hen financieel zo goed als mogelijk tracht te ondersteunen, zoals dit volgens hen wordt aangetoond door de vele overschrijvingen. Zij weerleggen hiermee de vaststelling in de bestreden beslissingen evenwel niet dat enkel bewijs werd voorgelegd dat de te vervoegen persoon in juli 2022 tweemaal geld heeft overgemaakt. Nu – zoals niet wordt betwist – er tussen de referentiepersoon en de verzoekende partijen reeds sinds een 3-tal jaar terug contact was en er slechts het bewijs voorligt van 2 stortingen in juli 2022, is het evenwel niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een werkelijke financiële afhankelijkheidsband tussen de verzoekende partijen en de referentiepersoon niet of onvoldoende blijkt. De vaststelling dringt zich immers op dat, zelfs nadat een 3-tal jaren geleden er terug contact was met de referentiepersoon, gedurende al deze tijd – met name tot de maand voordat de visumaanvragen werden gedaan – niet blijkt dat er enige nood bestond aan financiële ondersteuning of er enige concrete steunverlening plaatsvond. Hiervan kon alvast geen begin van bewijs worden voorgelegd. De verzoekende partijen kunnen op basis van de voorgelegde stukken niet met goed gevolg voorhouden dat zij sinds het contact met de referentiepersoon intussen ruim drie jaar geleden is hersteld steeds door hem werden onderhouden en zij volledig ten laste zijn van hem.

De verzoekende partijen geven daarnaast nog aan van mening te zijn dat er wel degelijk een affectieve afhankelijkheidsband bestaat met de referentiepersoon, maar ook hier tonen zij niet aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat ook een dergelijke afhankelijkheidsband niet kan blijken op basis van de voorliggende gegevens. Zij gaan nergens concreet in op de beoordeling in de bestreden beslissingen in verband met de voorgelegde

screenshots en op de vaststelling dat hieruit enkel een zeer beperkt aantal berichten gedurende een zeer beperkte periode en slechts twee gesprekken op dezelfde dag kunnen blijken. In de gegeven omstandigheden heeft de verwerende partij in alle redelijkheid kunnen oordelen dat een bijzondere band van afhankelijkheid, die verder gaat dan de normale affectieve banden tussen familieleden, niet blijkt. De Raad wenst in dit verband ook te benadrukken dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen doen uitschijnen, niet zozeer wordt betwist dat er nog sprake is van affectieve banden tussen hen en de referentiepersoon, wel dat er sprake is van een affectieve afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden tussen familieleden. Door louter opnieuw te verwijzen naar het aangehaalde in de aanvraag – waarin er enkel op zeer algemene wijze sprake van is dat de referentiepersoon elke dag aan zijn familie denkt, in de mate van het mogelijke contact houdt en hen emotioneel steunt alsook dat het gezin afziet van de scheiding – tonen zij nog niet aan dat de beoordeling ter zake door het bestuur onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is of niet in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM.

De eerste en tweede verzoekende partij wezen in hun visumaanvragen verder nog op hun gevorderde leeftijd, maar zonder dat zij aangaven dat zij omwille van hun leeftijd niet langer zelfredzaam zijn, specifieke zorgen behoeven of niet langer voor zichzelf of hun kinderen kunnen zorgen. Evenmin wezen zij op concrete gezondheidsproblemen. Louter op basis hiervan kon geen afhankelijkheidsrelatie met de Belgische referentiepersoon blijken die onterecht niet in rekening is gebracht. Zoals de verwerende partij trouwens vaststelde, blijkt ook niet dat zij familiaal zijn geïsoleerd en hebben zij minstens nog de derde verzoekende partij die bij hen verblijft.

De eerste en tweede verzoekende partij wijzen in het kader van voorliggend beroep alsnog op medische problemen. Zoals reeds werd gesteld, blijkt evenwel niet dat zij in hun visumaanvragen reeds medische problemen inriepen, zodat niet kan blijken dat de verwerende partij hiermee onterecht geen rekening hield. In zoverre foto's worden aangebracht waaruit zou moeten blijken dat de tweede verzoekende partij verwondingen heeft aan zijn arm en been moet trouwens nog worden vastgesteld dat de foto's niet zijn gedateerd en onduidelijk is wat de precieze oorzaak is van deze verwondingen. Er wordt voorgehouden dat deze het gevolg zijn van politiegeweld, maar de Raad beschikt niet over de nodige informatie om in dit verband de nodige vaststellingen te doen en op de zitting kan in dit verband ook geen verdere en concrete toelichting worden gegeven. Er blijkt verder ook niet dat verdere medische zorgen noodzakelijk waren of zijn. Verder blijkt uit de – eveneens voor het eerst – bij de Raad voorgelegde stukken dat de verzoekende partijen een visum verkregen van de Pakistaanse autoriteiten om medische redenen. Er worden ook stukken voorgelegd dat de eerste verzoekende partij na aankomst in Pakistan medische onderzoeken onderging in een ziekenhuis in Islamabad en zij gekend is voor astma en last had van een hoest en kortademigheid. Op basis van de voorgelegde medische stukken is het evenwel niet duidelijk of zij actueel nog specifieke medische zorgen behoeft. De verzoekende partijen tonen dit alvast niet concreet aan. Bijgevolg kan ook niet of onvoldoende blijken dat de eerste en tweede verzoekende partij actueel concrete gezondheidsproblemen kennen die maken dat zij specifieke gezondheidszorgen behoeven of afhankelijk zijn van anderen, al zeker niet de Belgische referentiepersoon.

De verzoekende partijen halen de beoordeling in de bestreden beslissingen niet onderuit dat niet blijkt dat er tussen hen en de Belgische referentiepersoon sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg dringt een verdere belangenafweging zich ter zake niet op.

Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat de verzoekende partijen het motief niet betwisten dat de referentiepersoon ook vanuit België steeds financiële steun kan bieden aan de verzoekende partijen in het land waar zij verblijven.

2.13. De verzoekende partijen betogen verder dat de verwerende partij onterecht volledig voorbijgaat aan het hoger belang van de twee minderjarige verzoekende partijen en dit niet is onderzocht. Zij voeren aan dat artikel 8 van het EVRM verplicht om het hoger belang van het kind in rekening te brengen bij beslissingen die mogelijk het recht op gezinsleven aantasten en dat de voorliggende individuele omstandigheden maken dat het in het hoger belang is van de minderjarige verzoekende partijen om te worden herenigd met hun broer in België. Zij wijzen op hun erg kwetsbare positie van *“Afghaanse vluchtelingen zonder verblijfsvergunning in Pakistan”*, waardoor de minderjarige verzoekende partijen er geen onderwijs kunnen volgen en het gezin een risico loopt op acute ondervoeding, deportatie, politiegeweld en discriminatie. Nog wordt andermaal gewezen op de oudere leeftijd van de eerste en tweede verzoekende partij en hun gezondheidsproblemen, alsook op het gegeven dat de derde verzoekende partij een alleenstaande vrouw is die niet én de zorg voor haar

ouders én de zorg voor haar minderjarige broers op zich zou kunnen nemen. Met dit alles is volgens hen onterecht geen rekening gehouden.

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van de eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

In zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 8 van het EVRM verplicht om het hoger belang van het kind in rekening te brengen bij beslissingen die mogelijk het recht op gezinsleven aantasten en het hoger belang van de betrokken minderjarigen vereist dat zij worden herenigd met hun broer in België, gaan zij er aan voorbij dat de verwerende partij in haar beslissingen net heeft aangegeven dat een werkelijk bestaand gezinsleven tussen de referentiepersoon in België en de minderjarige verzoekende partijen noch in het verleden noch actueel kan worden vastgesteld. In dit verband moet andermaal worden opgemerkt dat de relatie tussen de minderjarige verzoekende partijen en de Belgische referentiepersoon zeer onduidelijk is, waar deze laatste tijdens zijn procedure voor internationale bescherming op geen enkel ogenblik melding maakte van de minderjarige verzoekende partijen of hen aanduidde als zijn broers. Zoals reeds werd vastgesteld, kunnen de verzoekende partijen in dit verband ook geen enkele verhelderende uitleg geven. In zoverre wordt gewezen op de voor de minderjarige verzoekende partijen traumatische scheiding van de Belgische referentiepersoon, kan dit op grond van de voorliggende gegevens niet als voldoende bewezen worden beschouwd. De verzoekende partijen slagen er niet in aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon op enig ogenblik een belangrijke rol heeft gespeeld in het leven van de betrokken minderjarigen. Bijgevolg blijkt ook niet dat enig verder onderzoek zich opdrong of opdringt specifiek naar de vraag of het hoger belang van de betrokken minderjarigen vereist dat zij worden "*herenigd*" met de referentiepersoon in België.

De Raad stelt verder vast dat uit de bestreden beslissingen duidelijk naar voor komt dat de verwerende partij het in het hoger belang van de minderjarige verzoekende partijen acht dat zij deel blijven uitmaken van gezin waarin zij actueel zijn opgenomen en deze bijgevolg de situatie van hun huidige gezinsleden volgen. Bijgevolg kan ook niet zonder meer worden gesteld dat de verwerende partij geen oog heeft gehad voor het hoger belang van de betrokken minderjarigen. Een belangrijk aspect van het hoger belang van het kind bestaat er immers net in dat zij in geen geval worden gescheiden van hun nabije gezinsleden die hun zorg en opvoeding op zich nemen. De bestreden beslissingen tasten het bestaande gezinsleven met de andere verzoekende partijen niet aan.

Gelet op de vaststelling van het ontbreken van een gezins- of familielevens met de Belgische referentiepersoon dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad vervolgens op dat het verdere betoog van de verzoekende partijen inzake de levensomstandigheden in Afghanistan en/of Pakistan niet langer verband blijkt te houden met een privé- of gezins- of familielevens waarvoor België enige verantwoordelijkheid draagt. Voor zover als nodig merkt de Raad nog op dat de verzoekende partijen er met hun betoog aan voorbij gaan dat in de bestreden beslissingen net wordt gemotiveerd dat zij hun precarie situatie in Pakistan niet concreet konden aantonen en zo bijvoorbeeld niet het bewijs voorlegden dat hun Pakistaanse visa waren verlopen of zij niet met gunstig resultaat hun verblijf in dit land verder in regel konden brengen. Aldus werd – minstens impliciet – ook geantwoord dat het volgens de verwerende partij niet is bewezen dat de minderjarige verzoekende partijen in Pakistan geen scholing genieten of kunnen genieten of zij er omwille van hun illegale verblijf het risico lopen op ondervoeding, deportatie, politiegeweld of discriminatie. Bijgevolg blijkt ook niet dat de minderjarige verzoekende partijen in Pakistan niet in veiligheid kunnen leven met hun gezinsleden en zich verder kunnen ontwikkelen. Nog werd er hierboven reeds op gewezen dat niet blijkt dat de eerste en tweede verzoekende partij op grond van hun leeftijd of gezondheidsproblemen actueel niet langer in de mogelijkheid zijn om zorg te dragen voor de minderjarige verzoekende partijen. Ook is minstens nog de derde verzoekende partij aanwezig in het gezin en kan ook zij mee de zorg opnemen voor de minderjarige verzoekende partijen. Het gegeven dat zij alleenstaande is, doet hieraan nog geen afbreuk. Op het vlak van de opvoeding van en de zorg voor de minderjarige verzoekende partijen lagen dus verder geen concrete elementen voor die onterecht niet in rekening zijn gebracht. Daarenboven merkt de Raad nog op dat de minderjarige verzoekende partijen een leeftijd hebben van respectievelijk bijna 16 en 18 jaar oud, waardoor kan worden aangenomen dat zij reeds een zekere zelfstandigheid hebben.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet kan worden vastgesteld dat de verwerende partij enig aspect inzake het hoger belang van de minderjarige verzoekende partijen onterecht niet in rekening heeft gebracht of dat zij door het nemen van de bestreden beslissingen hun belangen heeft miskend.

2.14. In de voorliggende omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld.

2.15. Inzake het hoger belang van de minderjarige verzoekende partijen wordt nog verwezen naar artikel 22bis van de Belgische Grondwet, de artikelen 3, 4 en 12 van het VN-Kinderrechtenverdrag, artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest) en artikel 5, lid 5 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG).

Artikel 22bis van de Grondwet maakt deel uit van *“TITEL II De Belgen en hun rechten”*. Krachtens artikel 191 van de Grondwet *“[geniet] iedere vreemdeling die zich op het grondgebied van België bevindt, [...] de bescherming verleend aan personen en aan goederen, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen”*. Vreemdelingen kunnen zich dus beroepen op het voordeel van de artikelen van titel II van de Grondwet onder de voorwaarde, in principe, dat zij *“zich bevinden op”* het grondgebied van België (GwH 3 maart 2023, nr. 36/2023, overweging B.9.2.). Nu niet blijkt dat de minderjarige verzoekende partijen zich op het Belgische grondgebied bevinden, en bovendien reeds werd vastgesteld dat een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met een Belgische onderdaan niet blijkt, is de Raad van oordeel dat niet blijkt dat zij zich dienstig kunnen beroepen op artikel 22bis van de Belgische Grondwet. Er blijkt niet dat het hiervoor volstaat dat zij visumaanvragen indienden bij de Belgische autoriteiten die negatief werden beoordeeld.

Het VN-Kinderrechtenverdrag voorziet in zijn artikel 2 verder dat de Lidstaten de hierin beschreven rechten eerbiedigen en waarborgen voor ieder kind *“onder hun rechtsbevoegdheid”*. Ook hier wordt allereerst niet aangetoond dat de minderjarige verzoekende partijen onder de rechtsbevoegdheid van België vallen. In alle geval wijst de Raad er ook op dat de ingeroepen artikelen van dit verdrag, in het bijzonder zijn artikelen 3 en 4, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn – zoals de verwerende partij terecht aangeeft – geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754). Daarenboven wordt ook verwezen naar de hogere bespreking inzake het hoger belang van het kind. Er blijkt verder niet dat de minderjarige verzoekende partijen in het kader van de visumaanvragen niet in de mogelijkheid waren om voor hun standpunt of belangen op te komen, al dan niet vertegenwoordigd door de eerste en tweede verzoekende partij.

De verzoekende partijen tonen daarnaast ook niet aan dat zij onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2003/86/EG. Deze richtlijn bepaalt immers, gelet op zijn artikel 1, de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De verzoekende partijen deden hun visumaanvragen evenwel in functie van een Belgische referentiepersoon, en dit nog daargelaten het gegeven dat zij geen gezinsleden zijn in de zin van deze richtlijn. Er blijkt dus niet dat de verzoekende partijen dienstig kunnen verwijzen naar artikel 5, lid 5 van de voormelde richtlijn of nog de richtsnoeren van de Commissie voor de toepassing van deze richtlijn. Nu op grond van de voorliggende gegevens niet blijkt dat de voorliggende zaak kadert binnen de toepassing van het recht van de Europese Unie, blijkt evenmin dat de verzoekende partijen dienstig kunnen verwijzen van artikel 24 van het EU-Handvest. Overeenkomstig artikel 51 van het EU-Handvest richten de hierin vervatte bepalingen zich immers uitsluitend tot de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen.

2.16. De verzoekende partijen voeren daarnaast aan dat de verwerende partij hun feitelijke situatie in het land van herkomst verkeerd heeft voorgesteld, alsook uitgaat van een *“verkeerde voorstelling van [hun] feitelijke situatie [...] als Afghaanse vluchtelingen zonder verblijfsvergunning in Pakistan”*, en dat de argumenten ter zake uit hun aanvraag onzorgvuldig zijn onderzocht.

De verzoekende partijen benadrukken dat zij deel uitmaken van de Ismaeli Hazara minderheid en afkomstig zijn uit de provincie Baghlan in Afghanistan. Zij verwijzen naar het EUAA rapport van 2023 om aan te tonen dat zij gevaar lopen bij een terugkeer naar hun land van herkomst en dat in deze provincie, waarin – zo stellen zij – zowel de Taliban, ISKP als NRF aanwezig zijn, alle burgers gevaar lopen omwille van het willekeurige geweld dat er plaatsvindt. Zij wijzen er ook op hun land al meermaals te zijn ontvlucht en dat de tweede verzoekende partij een voormalig dorps hoofd is en een link had met de vorige overheid. Zij merken nog op dat op basis van de verklaringen die de referentiepersoon destijds

aflegde in het kader van zijn procedure voor internationale bescherming de vluchtelingenstatus werd erkend en dat de eerder door hem aangebrachte stukken ook in hun situatie relevant zijn.

Verder betogen de verzoekende partijen dat op basis van recente nieuwsberichten en rapporten blijkt dat Afghaanse vluchtelingen zonder verblijfsvergunning in Pakistan ernstige gevaren lopen, onder meer op gedwongen terugkeer naar Afghanistan. Zij stellen persoonlijk bewijs aan te brengen van hun kwetsbaarheden in Pakistan, met name foto's van verwondingen na politiegeweld en medische documenten. Zij betogen nog dat indien de verwerende partij de huidige situatie voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan grondig had onderzocht zij op de hoogte zou zijn van de vele moeilijkheden die Afghaanse vluchtelingen er ondervinden om een (verlenging van een) visum of verblijfsvergunning te bekomen. Zij stellen vervolgens momenteel in Quetta te verblijven en dat elke poging om zich in het openbaar te begeven risico's met zich meebrengt, waarvoor zij verwijzen naar landeninformatie die onder meer wijst op gevallen van politiegeweld, discriminatie en uitsluiting van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan. Er wordt op gewezen dat intussen de tweede verzoekende partij ook reeds slachtoffer werd van geweld vanwege de Pakistaanse politie. Dit alles is volgens de verzoekende partijen onterecht niet verder onderzocht door het bestuur. Het is volgens hen buiten proportie en onredelijk om van hen een bewijs te vragen van de ondernomen stappen om hun verblijf in regel te stellen of zich te vestigen in Pakistan, rekening houdend met een gebrek aan procedures voor verlenging of regularisatie van het verblijf met bijhorende moeilijkheden en corruptie en gelet op het risico op politiegeweld, discriminatie, detentie en gedwongen terugkeer.

De verzoekende partijen betogen dat de beoordeling inzake het door hen ingeroepen veiligheidsrisico in de zin van artikel 3 van het EVRM kennelijk onredelijk is en hun argumenten uit de aanvragen niet of onvolledig zijn beantwoord. Zij stellen dat onterecht niet is onderzocht of er geen verplichting bestond onder artikel 3 van het EVRM om hen een visum toe te kennen.

2.17. In eerste instantie stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij wel degelijk heeft geantwoord op het betoog van de verzoekende partijen in hun visumaanvragen waarbij zij wezen op de slechte humanitaire en mensenrechtensituatie in Afghanistan na de machtsovername door de Taliban, in het bijzonder ook voor vrouwen, op hun Hazara afkomst en op het gegeven dat de tweede verzoekende partij als leidersfiguur in zijn dorp zich verzette tegen de Taliban. Deze ingeroepen elementen, en de in dit verband aangebrachte stukken, zijn dus wel degelijk in rekening gebracht. De verwezende partij wees er evenwel op dat geen enkel bewijs voorlag met betrekking tot de eigen specifieke situatie van de verzoekende partijen en de loutere verklaringen van de Belgische referentiepersoon tijdens zijn procedure voor internationale bescherming niet kunnen volstaan net zomin als de verwijzing naar algemene landeninformatie. Zij merkte nog op dat de Belgische asielinstanties enkel de situatie beoordelen van de verzoeker om internationale bescherming zelf en niet deze van zijn gezinsleden.

Nog blijkt uit de bestreden beslissingen dat de in de visumaanvragen ingeroepen preciaire levensomstandigheden in Pakistan in rekening werden gebracht. De verwerende partij stelde evenwel vast dat de verzoekende partijen in dit verband, naast de aangehaalde rapporten en artikelen die enkel een algemene situatie beschrijven, enkel hun paspoorten met inreisstempel van Pakistan voorlegden. Zij stelde vast dat de verzoekende partijen daarentegen geen bewijs voorlegden dat hun Pakistaanse visa waren verstreken noch dat zij (tevergeefs) pogingen ondernamen om hun verblijf in Pakistan in regel te stellen. Ook op dit punt stelde de verwerende partij vast dat elk persoonlijk begin van de voorgehouden levensomstandigheden in Pakistan ontbreekt. Zij benadrukte dat loutere verklaringen of verwijzingen naar een algemene situatie in een land niet voldoende zijn om over te gaan tot de afgifte een humanitair visum.

2.18. In zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat onterecht niet is onderzocht of er geen verplichting bestond onder artikel 3 van het EVRM om hen een visum af te geven, moet allereerst worden opgemerkt dat de verwerende partij er in haar nota met opmerkingen terecht op wijst dat artikel 1 van het EVRM bepaalt dat de rechten en vrijheden die zijn vervat in de eerste titel van dit verdrag door de lidstaten enkel dienen te worden verzekerd ten aanzien van personen die onder hun rechtsmacht vallen. Het EHRM bevestigde reeds dat een schending van artikel 3 van het EVRM in een gebied dat buiten de territoriale controle van België ligt, in beginsel buiten de rechtsmacht van België valt. Op dit principe erkent het EHRM twee uitzonderingen, met name omstandigheden van "*state agent authority and control*" en "*effective control over an area*" (EHRM 7 juli 2011, Al-Skeini e.a. tegen het Verenigd Koninkrijk [GK], nr. 55721/07, §§ 130-141). In onderhavige zaak, waar de verzoekende partijen zich bevinden in Pakistan en hun visumaanvragen in Pakistan hebben gedaan, doen geen van beide uitzon-

deringen zich voor. Immers staan de verzoekende partijen in Pakistan niet onder de controle en het gezag van de Belgische overheid. De Raad herinnert er ook aan dat, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, de verzoekende partijen evenmin een gezins- of familieleden hebben aangetoond met de Belgische referentiepersoon dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Zij weerleggen de motivering niet dat het doel van de visumaanvragen erin de eerste plaats in lijkt te zijn gelegen het land van herkomst (en verblijf) te kunnen verlaten. In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat de situatie van de verzoekende partijen onder de rechtsmacht valt van de Belgische autoriteiten (EHRM 5 mei 2020, M.N. e.a. tegen België, 35599/18 (GK)). Artikel 3 van het EVRM kan voorts niet worden opgevat als zou het een grenzeloze verplichting inhouden voor een staat om toegang te verlenen tot haar grondgebied aan een individu die dreigt een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM te ondergaan, ongeacht waar dit individu zich in de wereld bevindt (EHRM 28 januari 2014, Abdul Wahab KHAN tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 11987/11, §§ 24-27). De verzoekende partijen vallen met andere woorden niet onder de rechtsmacht van de Belgische overheidsdiensten en deze diensten zijn er in casu dan ook niet toe gehouden ten aanzien van hen de door het EVRM voorziene rechten en vrijheden te garanderen. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan dan ook niet worden aanvaard.

2.19. De Raad stelt nog vast dat het, op basis van de voorliggende gegevens, moeilijk is om een concreet zicht te krijgen op de verblijfssituatie van de verzoekende partijen, zowel actueel als gedurende de voorgaande jaren. Zo maakten zij er in hun visumaanvragen melding van dat zij ook reeds in Iran hebben verbleven en door dit land werden teruggestuurd naar Afghanistan, maar zij lieten na in dit verband ook maar het minste begin van bewijs voor te leggen. De referentiepersoon deelde in zijn mail van 28 september 2022 nog mee dat de verzoekende partijen “soms in Iran en soms in Pakistan” zijn, maar andermaal werd dit verder niet toegelicht of onderbouwd met concrete bewijsstukken. Een en ander doet de vraag rijzen naar de concrete verblijfplaatsen van de verzoekende partijen de afgelopen jaren, zonder dat in dit verband evenwel de nodige bewijselementen voorliggen om hieromtrent concrete vaststellingen te kunnen doen.

Uit de administratieve dossiers, en de in het kader van de visumaanvragen voorgelegde stukken, blijkt enkel dat de derde verzoekende partij op 26 september 2020 een paspoort werd uitgereikt in Kaboel, dat de overige verzoekende partijen in de periode van 5 februari 2022 tot en met 9 maart 2022 paspoorten werden uitgereikt eveneens in Kaboel en dat hun paspoorten een Afghaanse uitreisstempel en Pakistaanse inreisstempel van 26 juli 2022 bevatten. Op basis van de bij de visumaanvragen voorgelegde pagina's uit hun paspoorten kan aldus blijken dat de verzoekende partijen op legale wijze naar Pakistan reisden. Zoals de verwerende partij stelt in haar beslissingen blijkt evenwel niet dat de verzoekende partijen concrete gegevens overmaakten inzake de Pakistaanse visa waarmee zij reisden.

De verzoekende partijen weerleggen de motivering in de bestreden beslissingen niet dat zij nalieten bij hun visumaanvragen een persoonlijk (begin van) bewijs voor te leggen van het door hen aangevoerde dat hun Pakistaanse visa waren verlopen en zij ondergedoken leefden uit vrees voor politiegeweld en uitzetting, dat zij moeilijkheden ondervonden om hun (verder) verblijf in Pakistan in regel te stellen of dat zij geen toegang hebben tot onderwijs of de arbeidsmarkt. Er blijkt inderdaad dat zij zich op dit punt beperkten tot ofwel blote beweringen ofwel een verwijzing naar algemene landeninformatie.

De door de verzoekende partijen aangehaalde landeninformatie over Pakistan wijst weliswaar op moeilijkheden die Afghanen in Pakistan kunnen ondervinden om een (verlenging van een) verblijfstoelating te bekomen, maar hieruit kan niet op algemene wijze worden besloten dat er ter zake geen mogelijkheden zijn. Wel is er sprake van administratieve moeilijkheden en financiële drempels die problematisch kunnen zijn. Gelet op deze informatie is het evenwel niet kennelijk onredelijk waar de verwerende partij in dit verband meer duidelijkheid van de verzoekende partijen verwachtte voor wat betreft hun persoonlijke (verblijfs)situatie in Pakistan.

Gelet op wat voorafgaat, kan het ganse betoog van de verzoekende partijen dat de verwerende partij onterecht geen rekening hield met hun *“feitelijke situatie als Afghaanse vluchtelingen zonder verblijfsvergunning in Pakistan”*, of met de hieruit voortvloeiende risico's zoals uiteengezet in de visumaanvragen, niet worden bijgetreden.

De Raad acht het in de voorliggende situatie niet kennelijk onredelijk waar de verwerende partij in haar beslissingen heeft geoordeeld dat loutere verklaringen of verwijzingen naar een algemene situatie in een land niet voldoende zijn om over te gaan tot het afleveren van een humanitair visum en dus minstens werd verwacht dat de verzoekende partijen hun verblijfsrechtelijke situatie in Pakistan concreet

aantoonden met een begin van (persoonlijk) bewijs. De afgifte van humanitaire visa is eerder de uitzondering, niet de regel – zeker nu, zo wordt herhaald, geen gezins- of familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM met de referentiepersoon kon worden vastgesteld –, waardoor het de verwerende partij is toegestaan de afgifte hiervan enkel voor te behouden voor uitzonderlijke humanitaire situaties waarin bijvoorbeeld de betrokkenen geen redelijke alternatieven ter beschikking hebben.

De verzoekende partijen slagen er ook niet in om aan te tonen dat de door hen in de visumaanvragen ingeroepen specifieke kwetsbaarheden onterecht niet in rekening zijn gebracht. Er werd wel degelijk rekening gehouden met hun hoedanigheid van hazara's, alleen werd geoordeeld dat dit enkele gegeven niet volstaat voor de afgifte van humanitaire visa. Op het ingeroepen hoger belang van de minderjarige verzoekende partijen werd verder reeds ingegaan. De eerste en de tweede verzoekende partij wijzen verder op hun oudere leeftijd, maar ook op dit punt werd reeds vastgesteld dat dit enkele gegeven nog niet maakt dat bijzondere humanitaire elementen spelen. In hun visumaanvragen maakten de verzoekende partijen verder geen gewag van concrete gezondheidsproblemen of verwondingen. De stukken die in dit verband worden voorgelegd, worden slechts voor het eerst naar voor gebracht in het kader van de huidige beroepsprocedure. Er kan de verwerende partij dus niet dienstig worden tegengeworpen hiermee onterecht geen rekening te hebben gehouden. Verder wordt erop gewezen dat de derde verzoekende partij een alleenstaande vrouw is, maar hiermee wordt er aan voorbij gegaan dat zij actueel deel uitmaakt van het gezin van de overige verzoekende partijen, zoals ook wordt vastgesteld in de bestreden beslissingen.

In zoverre de verzoekende partijen in de huidige beroepsprocedure alsnog persoonlijke bewijsstukken naar voor brengen, zoals inzake de hen door Pakistan op medische gronden afgeleverde visa, de foto's van verwondingen van de tweede verzoekende partij of de stukken waaruit blijkt dat de eerste verzoekende partij zich medisch liet onderzoeken in Islamabad, betreft het ook informatie waarvan niet blijkt dat deze reeds werd meegedeeld aan het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij hiermee reeds rekening kon houden in zijn beslissingen of in dit verband een verder onderzoek kon doen. Inzake de voorgelegde foto's wordt ook herhaald dat deze niet zijn gedateerd en deze weliswaar verwondingen tonen maar de Raad niet toelaten in dit verband verdere vaststellingen te doen inzake de oorzaak of het tijdstip. Op de zitting kon in dit verband ook geen enkele verdere en concrete toelichting worden gegeven.

Uit de thans voorgelegde stukken blijkt verder ook dat de eerste verzoekende partij in Pakistan de nodige medische zorgen heeft kunnen genieten en met het oog hierop de verschillende gezinsleden zelfs visa werden toegekend. Zij beperken zich tot loutere beweringen dat zij intussen geen rechtmatig verblijf meer hebben in Pakistan en zodoende ook niet langer medische zorgen kunnen genieten in dit land. Er blijkt niet dat zij voor eventuele verdere medische zorgen niet andermaal terecht kunnen in Pakistan. Evenmin tonen de verzoekende partijen concreet aan dat zij geen toegang hadden of kunnen hebben tot de verblijfsprocedures in Pakistan en tot de arbeidsmarkt of onderwijs. Ook van het voorgehouden huidige verblijf Quetta ligt trouwens geen enkel begin van bewijs voor. De voorgelegde stukken wijzen enkel op een verblijf in Islamabad, waar de eerste verzoekende partij zich medisch liet verzorgen.

2.20. De voormelde vaststellingen onder punten 2.18. en 2.19. kunnen reeds volstaan opdat moet worden besloten dat de verwerende partij op kennelijk redelijk wijze heeft kunnen oordelen dat de verzoekende partijen in het kader van hun voorliggende visumaanvragen onvoldoende hebben weten te overtuigen dat er sprake was van prangende humanitaire omstandigheden die de afgifte van de gevraagde visa rechtvaardigen, zonder dat de Raad het nog nodig acht concreet in te gaan op de beoordeling in de bestreden beslissingen inzake de situatie voor de verzoekende partijen als hazara's in Afghanistan.

2.21. Uit wat voorafgaat, volgt dat de verzoekende partijen niet concreet aantonen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

2.22. Een schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.23. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

I. CORNELIS